



95% Perception

ระบบการรับรู้รัก



ผู้แต่ง: *MidnightSama*

ภาพปก: *plxngperoni*

จัดทำครั้งที่ 1 : เมษายน 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”



ตกลงไ้คำว่าเฟรนด์
มันแปลว่า **เพื่อน** หรือแปลว่า **เพื่อน** กันแน่!



Prologue

7.30 a.m.

แสงแดดในยามเช้าลอดผ่านช่องว่างระหว่างผ้าม่านกระทบลงบนเตียงนอนหลังใหญ่ ที่มีร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งนอนคว่ำหน้าอยู่ แขนข้างหนึ่งพาดไปบนตัวของผู้ชายอีกคนหนึ่งที่ ลุกขึ้นนั่งพลางยกมือขยี้ตาด้วยความงัวเงีย

พฤกษ์ หรือ **พฤกษา** เจ้าของเรือนร่างบอบบางแต่ก็มีกล้ามเนื้อ เพราะสมัยก่อนชอบ ชกต่อยบ่อย ๆ จับแขนที่พาดตัวเองออกแล้วขยับร่างลงจากเตียงเพื่อไปอาบน้ำเตรียมตัวไปเรียน มือเรียวยาวยกขึ้นสางเรือนผมสีน้ำตาลช็อกโกแลต พลางสำรวจแผลที่มุมปากบนใบหน้าของ ตัวเองไปด้วย

ด้วยนิสัยที่ใครต่อใครชอบบอกว่าเจ้าชู้ เฟรนด์ลี หรืออะไรก็แล้วแต่ ซึ่งมันก็ไม่ใช่ความจริง ร้อยเปอร์เซ็นต์ ทำให้เขาได้รอยตบนี้กลับมาเมื่อวานเย็น

ถึงจะเจ็บใจที่บังอาจมาตบหน้าเขา พฤกษาก็เลือกที่จะปล่อยผ่านไป เพราะฝึ่งนั้นก็มีแผลเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว

ก็ถือว่าเจ๊งกันไป เพราะเขาเองก็ตั้งใจที่จะคุยเล่น ๆ ไม่ได้จริงจังอยู่แล้ว

หลังจากจัดการธุระในห้องน้ำเสร็จ หน้าทีในยามเช้าของทุก ๆ วันก็เริ่มต้นขึ้น

ขนมปังโฮลวีตสองแผ่นถูกใส่ลงในเครื่องปิ้งขนมปัง นิ้วเรียวยับปรับกำลังไฟจากเดิมเล็กน้อยแล้วเลื่อนกดปุ่มปิ้งขนมปังลงจนสุด

ระหว่างที่รอขนมปังสุกก็จัดการเทกาแฟลงในแก้วเซรามิกที่ซื้อมาเข้าคู่กันแล้วนำมาวางรอไว้บนโต๊ะ

เขาเดินกลับขึ้นไปบนห้องนอนอีกครั้งเมื่อเห็นว่าได้เวลาตื่นของอีกคนแล้ว

“กুম แปะโมงแล้วนะ”

หน้าที่ในยามเช้าอีกอย่างหนึ่งของพฤกษา ก็คือการปลุกрумเมตของเขาให้ตื่นไปอาบน้ำ แต่งตัว

กুম หรือ **กุมภา** พลิกตัวกลับมานอนปรือตามองพฤกษอย่างจั่วเจีย ก่อนจะขยับมือขึ้นแล้วชูสองนิ้วไปให้

“สองนาที่อีกแล้ว ไหนเมื่อบอกว่าจะไม่หัดเวลาเพิ่มไง”

“...” คนโดนบ่นหน้าบึ้งทันที

“กুম” และสองวินาทีถัดมาก็ต้องติดตัวลุกขึ้นนั่งเมื่อเห็นว่าพฤกษทำท่าจะโกรธ เขาจึงต้องคว้าผ้าเช็ดตัวแล้วเดินเข้าห้องน้ำไปอย่างหงุดหงิด

เพราะว่าเกิดเดือนกุมภาพันธ์ก็เลยได้ชื่อกุมภา เมื่อก่อนก็ชอบมีเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่บ่อยครั้งเช่นกัน ร่างกายถึงได้มีกล้ามเนื้อแบบนี้ บวกกับความสูงที่มากถึงร้อยแปดสิบสาม กุมภาก็เลยเป็นผู้ชายที่รูปร่างสูงใหญ่กว่าพฤกษที่สูงเพียงร้อยเจ็ดสิบเจ็ด

หากจะบอกว่าพฤกษเป็นคนขี้เล่น เฟรนด์ลี กุมภาจะตรงกันข้ามแบบสุดขีด

ใบหน้าหล่อคมักจะมีสีหน้าและดวงตาที่เรียบเฉย ค่อยไปทางจั่วเจียเพราะความว่าง
อยู่บ่อยครั้ง และที่สำคัญสุด ๆ คือกุมภาพันธ์ไม่เคยพุดเกินสามคำหรือประโยคยาว ๆ ได้เลย

สิ่งที่ทำให้กุมภาพันธ์มีเสน่ห์ดึงดูด นอกจากหน้าตาที่หล่อเหลาก็คงจะเป็นเรือนผมสีน้ำเงิน
เข้ม คิ้วข้างซ้ายที่ถูกเจาะ หูข้างขวาที่ใส่ต่างหู และรอยสักภาษาอังกฤษคำว่า FEBRUARY ที่สัก
พาดท่อนแขนตั้งแต่ข้อมือไปจนเกือบถึงข้อศอก

“อ้าว เนกไท” มือเรียวโยนเนกไทไปให้ร่างสูง ก่อนที่ทั้งคู่จะออกจากคอนโดฯ พร้อมกัน
เป็นอันจบกิจวัตรประจำวันในยามเช้าของพฤษภา

จริง ๆ แล้ว ตอนที่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งแรก ๆ พฤษภาไม่ได้แชร์ห้องคอนโดฯ กับ
กุมภาพันธ์ แต่เป็น **มังกร** เจ้าของรอยสักมังกรรอบแขน นิสัยดุสมชื่อ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทแก๊งเดียวกับ
พวกเขาเอง แต่ช่วงขึ้นปีสอง กุมภาพันธ์กลับมาตามตื้อให้เขาไปอยู่ด้วย เพราะบอกว่าไม่มีคนดูหนัง
เป็นเพื่อน

ข้ออ้างไหมอะ ตามจริง

แต่ถามว่าไปไหม

“เกาะดี ๆ นะ”

“กุม อย่ามัวแต่พุด จะสายแล้ว!”

ก็อยู่มาจนขึ้นปีสามแล้วอะ

เขาทั้งคู่ไม่ได้เพิ่งมาสนิทกันตอนเรียนมหาวิทยาลัย สมัยเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่
พฤษภาต้องย้ายโรงเรียนมาเรียนกลางเทอมเพราะที่บ้านมีปัญหา แรก ๆ ก็มีเพื่อนมาคุยอยู่หรอก
แต่พอผ่านไปหลายวัน ความเป็นเด็กใหม่ก็จางหายไป คนมาชวนคุยก็น้อยลงเพราะเพื่อน ๆ

มีกลุ่มกันหมดแล้ว พวกเขาก็ต้องใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวอยู่สองอาทิตย์

จนกระทั่งวันหนึ่ง เด็กผู้ชายหน้าตาตางวงซิมก็เข้ามาทัก

“ผักติดฟันอะ”

ด้วยประโยคที่ไม่ค่อยจะสร้างสรรค์เอาเสียเลย

ที่แรกพฤษึกคิดว่าเด็กคนนี้จะมาแหย่เขาเพราะเห็นว่าไม่มีเพื่อน แต่พอเห็นว่าอีกฝ่ายยืนไม่จิ้มฟันมาให้ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง เจ้าตัวจึงต้องเก็บความรู้สึกนั้นเข้าไปแล้วรับไม้จิ้มฟันมาด้วยความเขินอาย

จากนั้นทั้งสองก็สนิทสนมกันไปโดยปริยาย ไปไหนไปกัน ตัวติดกันตลอดเวลาจนเพื่อนผู้หญิงบางคนก็จับไปเป็นคู่จิ้นของโรงเรียน ถึงขนาดมีแฟนเพจและแอ็กทวิตเตอร์เอาไว้ให้แฟนคลับในโรงเรียนมารีดกรีดกัน

ช่วงชั้นมัธยม กุมและพฤษึกก็ได้เจอกับมังกรที่อยู่คนละโรงเรียนกันและมีเรื่องชกต่อยกับโรงเรียนอื่นไม่เว้นในแต่ละวัน จนปัจจุบัน ทั้งสามก็ได้รับฉายา (ในทางที่ไม่ดี) ว่าเป็นตัวอันตราย คณะนิเทศศาสตร์ สาขาภาพยนตร์

“ไอ้กุม กองเรามึงจะรับหน้าที่เป็นโฟกัสพูลเลอร์^[1] อีกไหม หรืออยากเปลี่ยนตำแหน่ง” ระหว่างที่กำลังนั่งจับกลุ่มแบ่งหน้าที่ในกองถ่ายของวิชาผลิตภาพยนตร์ ผู้เฒ่า เพื่อนร่วมเซกที่สนิทสนมกับแก๊งกุมภาพอสสมควรเอ่ยถามเจ้าตัวที่กำลังจดจ่อกับการวางพล็อตหนัง

^[1] โฟกัส พูลเลอร์ (Focus Puller) – คนหมุนโฟกัส ทำหน้าที่คำนวณระยะภาพและความคมโฟกัสตามการเคลื่อนกล้อง ให้จุดสนใจอยู่ในระยะโฟกัส

คนถูกถามพยักหน้ารับเจี๊ยบ ๆ

“อืม”

“โฟกัสนะ แล้ววันออกกอง ไอ้พฤษณ์มันจะมาช่วยด้วยไหม”

“เดี๋ยวลาม”

“จึ้นเย็นนี้มึงว่างไหม กูว่าจะสรุปหน้าทำงานให้แต่ละคนก่อน”

“ว่าง”

นับว่าเป็นการกระทำที่ชินตา สำหรับการพูดคุยตอบโต้กับกุมภา เขามักจะพูดกับคนอื่นไม่ค่อยเกินสามคำแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร ทีแรกเพื่อน ๆ ในเซกก็ไม่ค่อยพอใจกับวิธีการสื่อสารของเขาสักเท่าไร แต่ผ่านไปนาน ๆ ก็ตัดเรื่องนี้ทิ้งไปเพราะความสามารถของกุมภาในการเรียนและออกกองมันดีมากเกินกว่าที่จะต้องมานั่งจับผิดในการพูดคุย

เกรดเฉลี่ย 3.98 ต่อเทอม

ความรู้ในการออกกองแน่นมาก

สำคัญสุดคือหน้าตาดี แค่นี้ก็ได้ใจใครต่อใครไปแล้วมั้ง

“อ่า โอเค” ผู้ตอบรับสั้น ๆ คล้ายยอมแพ้ที่จะคุยต่อ บางทีมันก็ท่อนะที่ต้องมาคุยกับคนพูดน้อยแบบมัน จะว่าเหนื่อยก็เหนื่อย จะว่าเซ็งก็เซ็ง แต่เขาจะ去做อะไรได้นอกจากไม่ใส่ใจแล้วกลับไปทำงานของตัวเองต่อ

เห็นกุมภาเป็นแบบนี้ แต่สาว ๆ ก็เข้าหาไม่ขาดสายนะ ไม่รู้ว่าชอบของแปลกหรือยัง

“กุม เย็นนี้ทำซาบูกินกันไหม อยากกินอะ หรือจะไปนั่งกินข้างนอกดี” พฤษภาวิ้งเหาะ ๆ

จากโต๊ะเรียนตัวเองมาหากรุณาพร้อมใบหน้ายิ้มแย้มตามปกติ

อย่างที่บอกไปว่าไม่ว่าใครจะคุยกับกรุณา เจ้าตัวก็ไม่เคยตอบเกินสามคำใช่ไหม?

“ที่ห้องก็ได้ เลิกเรียนก็ไปซื้อของมาเตรียม... กลุ่มมึงวางพล็อตเสร็จแล้วหรือ”

แต่ไม่ใช่กับพฤษภา

“ยังเลย กูแวนมาอ้อนมึงก่อน นี่หนิไฉนังกรมานะเนีย”

“ไอ้พฤษ! มึงจะกลับมาที่โต๊ะดี ๆ หรือให้กูไปลากมึง!”

“มันตะโกนเรียกแล้วนั่นนะ”

“กุมอ่า ช่วยกูหน่อยดิ”

“กลับไปโต๊ะก่อน”

ยกนิ้วขึ้นมานับได้เลยว่าวันนี้กรุณาพูดประโยคยาว ๆ กับพฤษไปแล้วก็ครั้ง และกับคนอื่นก็ครั้ง

“ทำไมกับกูพูดไม่เคยเกินสามคำ กับไอ้พฤษทำไมมึงพูดเยอะจังวะ” ฝุ่นหันมาถามด้วยใบหน้าเอือมระอา ดวงตาคมตวัดกลับมาองคู่สนทนาด้วยสายตาง่วง ๆ ก่อนจะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ก็มันถาม”

“เฮ้อ แล้วที่กูถามล่ะ”

“ชื่อพฤษไหม?”

“เออถุยออม... อะไรก็ไอ้พฤษณะมึงอะ”

กินะ... ถ้าอยากให้กุ่มภาทอบเยอะ ๆ ไอ้ฝุ่นก็ต้องไปเปลี่ยนชื่อเป็นพฤษาเท่านั้นแหละ เพราะคนที่กุ่มภายอมพูดด้วยเยอะมากที่สุดก็คือพฤษาคนเดียวเท่านั้น

0.45 a.m.

ปกติแล้ว พฤษาเป็นคนทีนอนหลับได้ยากมาก ไม่ได้ยากแบบข่มตานอนห้าชั่วโมง ถึงจะหลับอะไรแบบนี้ แต่หมายถึงว่าเขาหลับยากกว่าคนทั่วไปในระดับหนึ่ง

ตามผลงานการวิจัยแล้ว วงจรการนอนหลับในคนปกติทั่วไป มักใช้เวลาตั้งแต่สามสัปดาห์ถึงเจ็ดนาทีก่อนจะหลับได้ เป็นช่วงที่มีเสียงอะไรดังนิดหน่อยก็จะตื่น จากนั้นจึงจะเข้าสู่การหลับระยะต่าง ๆ

ระยะที่ร่างกายเข้าสู่การพักผ่อนจะเรียกว่าการหลับลึก ใช้เวลาสามสัปดาห์ไปจนถึงหกสัปดาห์ในการเข้าระยะพักผ่อน แต่พฤษาต้องใช้เวลามากกว่านั้นเกือบเท่าตัว การกล่อมให้เขานอนหลับง่าย ๆ จึงกลายเป็นหน้าที่ของกุ่มภานั่นแหละ

เมื่อเห็นว่าไร้การยับยั้งตัวของคนข้างกายที่กำลังนอนกอดหอมอนข้างลายเทพเจ้าสายฟ้าของเขา ส่วนของตัวเองที่เป็นลายกัปตันอเมริกา นุ่น... อยู่ที่ปลายเท้า คนที่ได้ชื่อว่าหลับเก่งหลับง่ายตื่นยากที่สุดก็ค่อย ๆ ปิดเปลือกตาลง

อันที่จริงกุ่มภาก็ไม่ใช่คนที่ตื่นยากแบบที่ทุกคนเข้าใจนัก

อืม... เต็มสิบให้เจ็ดอะ ตื่นยากไหม?

ผ่านไปประมาณยี่สิบนาทีนับจากที่กุ่มภาเข้าสู่ห้วงนิทราไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คนข้าง ๆ ที่

น่าจะหลับไปแล้วกลับปรี๊ดตาตื่นขึ้นมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ คนตัวเล็กกว่าขยับตัวลุกขึ้นนั่งพลาจขี้ตา เหมือนกับเวลาตื่นในตอนเช้าของทุก ๆ วัน เพียงแต่ตอนนี้มันเป็นเวลาตีหนึ่งกว่า ๆ

พอเห็นว่ากุมภาหลับไปเรียบร้อยแล้ว พฤกษ์ก็เอนกายนอนลงไปอีกครั้งพลาจพยายาม ช่มตาให้หลับเพราะเขาเองก็อยากนอนพักผ่อนเหมือนกัน เหนื่อยกับการวางแผนกองตั้งแต่บ่าย ยังจะต้องมาเหนื่อยกับการเลี้ยงไอ้มังกรอีก

“...”

ดวงตาสีน้ำตาลปรี๊ดขึ้นอีกครั้งเพราะนอนไม่หลับจริง ๆ พลาจทอดสายตาไปยัง คนข้างกายที่นอนหันหลังให้เขา

ริมฝีปากเรียวเม้มเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจเลื่อนปลายนิ้วไปแตะเบา ๆ ที่ แผ่นหลังกว้าง

“กุม...”

แล้วเอ่ยเรียกกุมภาเสียงแผ่ว

“อืม...” เจ้าของชื่อปรี๊ดตาขึ้นอย่างง่วง ๆ เขาลุกขึ้นนั่งแล้วหันใบหน้าไปมองพฤกษ์

“เป็นอะไร นอนไม่หลับหรอ”

และสาเหตุเพียงอย่างเดียวที่สามารถทำให้กุมภาตื่นได้ง่าย ๆ มีเพียงอย่างเดียว

“อืม... นอนไม่หลับอะ”

“เดี๋ยวเล่านิทานให้ฟัง”

ก็คือเพื่อนสนิทที่นอนมองเขาอยู่ข้าง ๆ นี่แหละ

Episode 1

- *If you love someone.* -

“หมายความว่าไงพฤษัช อยู่ ๆ ก็มาเทเราเนี่ยนะ!?”

“อืม ขอโทษนะป๊ พอดีพ่อเราหวง”

“ฮะ!?”

ถ้าคุณเป็นผู้หญิงคนนี้ พนันได้เลยร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าคุณก็คงจะรู้สึกงงเหมือนกันที่อยู่ ๆ ก็มีผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาเข้ามาจีบและความสัมพันธ์ก็กำลังไปได้สวย มาวันนี้กลับมาบอกว่าเลิกคุยกันเถอะที่บริเวณหลังสตูดิโอคณะนิเทศศาสตร์ สถานที่ยอดฮิตในการสารภาพรักของเด็กภาพยนตร์

เธอคนนี่คือป๊ นักศึกษาสาวสวยคณะศิลปศาสตร์ที่คุยกับผมมาได้สักพัก เราเจอกันตรงป้ายรถเมล์ก่อนที่เธอจะเป็นฝ่ายเข้ามาขอแลกไลน์ผมทั้ง ๆ ที่เพื่อน ๆ ก็อยู่กันเยอะแยะ ผมเห็นว่าเป็นโอกาสอันดีงามก็เลยลองคุยสานสัมพันธ์ดู

เอาจริง ๆ ผมก็ไม่ได้อยากเทเท่าไรหรอก

‘ถ้ามันไม่เลิกคุย กูจะไปคุยกับคนอื่นบ้าง’

แต่อยู่ ๆ ไอ้กูมก็มาบอกกับผมแบบนี้อะ ใจเสียเลยนะเว้ย

“พ่อเราหวังจริง ๆ ปี ขอโทษด้วยนะ” ผมเอ่ยขอโทษกับเธอไปรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้
เรายืนถกเถียงกันที่ตรงนี้มาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว และครึ่งชั่วโมงนั้นเธอก็เอาแต่ทำหน้าที่ไม่เข้าใจ
หรือไม่ก็ไวยวายใส่ผมลูกเดียว

“พ่อหวังอะไรของนาย! แล้วพ่อเนียพ่อจริง ๆ เหรอ!?”

“ก็ไม่เชิง...”

“หรือนายมีคนอื่น! ที่เขาสื่อ ๆ กันว่าเจ้าชู้นี่เรื่องจริงจั้นหรอ!”

“คือเราก็ไม่ได้อยากจะเจ้าชู้ แต่เรามีเหตุผลของเราอะ”

“หมายความว่า-”

“พฤกษ์ เสรีจยัง” จังหวะที่กำลังถกเถียงกับปี เสียงง่วง ๆ ของใครบางคนก็ดังขึ้น พอ
หันไปก็เจอกับร่างสูงของกุมภาพันธ์กำลังยืนล้วงกระเป๋าเท่ ๆ อยู่ด้านหลัง อีกนิดก็จะถึงตัวกูแล้วนะ
สุดหล่อ ผมกดหน้าลงตอบรับแล้วหันมาโบกมือลาคนตรงหน้า

“พ่อมาตามแล้ว เราไปนะ”

“เดี๋ยวสิพฤกษ์!!”

เธอเอื้อมมือเข้ามาหวังจะกระชากแขนผมให้อยู่คู่กันให้รู้เรื่อง แต่ก็ไม่เร็วเท่ากุมภาพันธ์ที่
ซ้อนมือเข้ามาที่เอวผมแล้วออกแรงดึงให้ร่างกายขยับหลบฝ่ามือของผู้หญิงคนนั้น ระยะห่างของ
ใบหน้าเรานั้นมีไม่ถึงคืบ หากเป็นหนังรัก ฉากต่อไปคงเป็นเลิฟซีนยอดเยี่ยม

“หิวแล้ว”

แต่สำหรับผมมันคงเป็นแค่ฉากเรียกน้ำตาก็เท่านั้นแหละ เพราะนอกจากหน้าว่าง ๆ นั้นแล้ว

ก็ไม่มีอะไรอีกเลย มันปล่อยมือจากเอวแล้วดึงมือผมไปกุมไว้ ก่อนจะพาเดินออกไปจากบริเวณนั้นทันที

“เดี่ยวสิพฤक्षा! แล้วเรื่องของเราล่ะ!” ปิตะโกณถามอย่างไม่ลดละความพยายาม

และนั่นคงไปกระตุ้นต่อมความรำคาญของผมเข้า มันถึงได้หยุดเดินแล้วหันใบหน้ากลับไปมอง ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่ใครฟังก็รู้ว่าแหม่งกำลังหงุดหงิดอยู่ชั่ว ๆ กลับไป

“น่ารำคาญ”

สั้น ๆ แต่ได้ใจความมีอยู่จริง

หลังจากนั้นเราสองคนก็ไปหาอะไรกินกันที่หมูกระทะร้านประจำกับพวกมังกรที่ไปรอกันที่ร้านอยู่ก่อนแล้ว ร้านนี้เป็นร้านของพ่อเพื่อนพวกเราเอง เวลามารับเขาก็มักจะคิดแค่ครึ่งราคาเท่านั้น

“รถติดจัง”

“อืม”

“พวกมังกรกินไม่รอเราแล้วมั้งกุม”

“ถึงร้านเราค่อยไปแย่งมันกินก็ได้”

ผมยิ้มขำเมื่อได้ยินประโยคกวน ๆ จากร่างสูงตรงหน้า ก่อนที่บทสนทนาของเราจะกลายเป็นเรื่องเนื้อหาที่เรียนมาในวันนี้แทน

ระหว่างทางตั้งแต่คณะนิเทศศาสตร์จนถึงร้านหมูกระทะมันก็ใช้เวลาตั้งหลายนาที แต่สำหรับคนที่กำลังมีความรัก ต่อให้ใช้เวลาเดินทางเป็นสิบชั่วโมง มันก็แค่ครูเดียวเท่านั้น

ผมชอบกุม

ชอบ... มาตั้งหลายปีแล้ว

จำไม่ได้ว่าความรู้สึกมันก่อตัวขึ้นครั้งแรกตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ก็พอจะจำได้ราง ๆ ว่าตัวเองเริ่มชอบมันมากขึ้นตอนไหน

ในวันปัจฉิมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม และปีที่หก บรรยากาศอันแสนสดใส และเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มของเด็กนักเรียนหลาย ๆ คนเช่นเดียวกับผม ที่ระบายยิ้มกว้าง ๆ ไปให้บรรดารุ่นน้องที่ยืนรายล้อมแสดงความยินดีให้

แต่ก็ไร้วีแววของเพื่อนสนิทที่สุดในชีวิต พนันได้เลยว่ามันต้องไปหาที่นอนอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ ๆ

‘กุม’ ผิดคาดที่กุมภาไม่ได้มาแอบนอนหลับเหมือนที่ทำประจำ กลับกันคือกำลังนั่งเอนหลังฟังกำแพงปะปนไปกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มผมโดยที่ไม่ได้มีใครให้ความสนใจกับมันมากนัก ผมวางของขวัญและช่อดอกไม้ที่ได้รับไว้บนโต๊ะ ก่อนจะหย่อนกายนั่งลงข้าง ๆ

‘ทำไมเว้นตรงอกซ้ายไว้อะ’

ผมเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าตรงอกเสื้อนักเรียนด้านซ้ายของมันดูสะอาดสะอ้าน ไม่เหมือนที่อื่น ๆ ที่ถูกเขียนข้อความด้วยปากกาหลากสี ก็เลยเอ่ยทักกุมภาที่นั่งเล่นเกมในโทรศัพท์ตัวเองด้วยหน้าตาขงขี้ม ทั้ง ๆ ที่เป็นวันจบการศึกษาแท้ ๆ แทนที่จะมีสีหน้ายินดีปรีดาเหมือนคนอื่น ๆ แต่ไอ้กุมกลับทำหน้าขงขี้มซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของมัน ดวงตาคมละสายตาจากหน้าจอยื่นมามองผมนิ่ง ๆ

‘แล้วในมือมีงละ’ มันหมายถึงแผ่นสติ๊กเกอร์รูปหัวใจในมือผม

‘มันเหลือ’

โกหกคำโต

ที่จริงแล้วผมซื้อมาเพื่อจะแปะให้อั๊กมโดยเฉพาะต่างหาก แต่พอมาถึงหน้างานจริง ๆ กลับไม่กล้าซะงั้น เลยตั้งใจจะโยนทิ้งลงถังขยะที่ว่างอยู่ข้างกับม้านั่ง

‘เดี๋ยว’ ทว่า ฝ่ามือใหญ่อันแสนอบอุ่นก็คว้ามือเรียวของผมเอาไว้แล้วเบา มันจับให้แผ่นสติ๊กเกอร์ไปทาบบลงบนพื้นทีว่างตรงอกข้างซ้าย แล้วระบายยิ้มชุกชุนที่น้อยครั้งผมจะได้เห็น

‘แปะให้กูนี่’

เพียงแค่นั้น หัวใจที่เคยเต้นในจังหวะปกติก็ส่งเสียงร้องเอะอะโครมครามราวกับกำลังโวยวาย จนผมกลัวว่าอีกฝ่ายจะได้ยินเข้า

‘เหลือที่ตรงนี้ให้กูเหรออ...’

‘เสียดายต่างหาก’

เพียงแค่นั้นจริง ๆ

ถ้าถามว่าทำไมถึงเผลอไปจับคนนั้นคุยเล่นกับคนนี้ทั้ง ๆ ที่ชอบกุมภาอยู่เต็มหัวใจ

เพราะว่าไม่อยากยอมรับไม่ว่าตัวเองมีใจให้กับเพื่อนที่สนิทกันมาก

“พฤกษ์ กินผักบ้าง”

“เป็นพ่อกูเหรออ”

“เป็นเพื่อน”

แล้วก็เพราะเราเป็นเพื่อนกัน...

ก็เลยเลือกที่จะลองคุยเล่นกับคนอื่น เพื่อสักวันหนึ่งตัวเองจะหลุดพ้นออกจากสถานะ
เฟรนด์โซนห่วย ๆ นี้

เฮ้อ ดราม่าอะไรกันเยอะแยะ กลับมาเฮฮากันดีกว่าเนอะทุกคน

“เออไอ้มังกร หลังออกกองว่างปะ เปิดห้องเลี้ยงฉลองหน่อยดิ” ผมเอ่ยถามไอ้มังกรที่
มัวแต่นั่งกดโทรศัพท์ด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง แต่ประโยคถัดมาทำเอาผมอยากจะแหมดั่ง ๆ ไปให้
คนทั้งประเทศร่วมกันหมั่นไส้มันไปด้วย

“ไม่ได้ คุ้นกับจีนไว้แล้วว่าจะไปเที่ยวกัน”

ไอ้คนติดเมียยยยย!!

เมื่อก่อนนี่ก็น้องจินตะ เด็กปีหนึ่งคณะศิลปกรรม คณะที่อยู่ลึกสุดของมหาวิทยาลัย
จริง ๆ แล้วน้องเขาเป็นแฟนเก่าของไอ้มังกรสมัยตอนเราอยู่ม.ปลายนู่น ไม่รู้ว่าเป็นเวอร์กรรมหรือ
โชคดีของน้องเขาที่บังเอิญมาเจอไอ้มังกรอีกครั้งที่คณะเรา

แต่ถ้าได้คบกันแล้วมีความสุขแบบนี้ก็คงจะเรียกว่าโชคดี

“เหม่ออยู่นั่น จะกินไหม”

ไม่เหมือนผม โชคร้ายตลอดชีพเพราะตัวเองแอบชอบเพื่อนสนิทอยู่ แต่มันไม่ได้รู้
อะไรบ้างเลย

“กิน!”

“แล้วไง ตกลงกองกุ่มีใครจะมาช่วยบ้าง จะได้ลงชื่อถูก” ระหว่างที่ทุกคนเริ่มกินอิ่มแล้ว ไอ้ฝุ่นที่เป็นโปรดิวเซอร์ของกองมันก็เอ่ยถามพร้อมกับโบกกระดาษในมือไปมา

ต้องอธิบายก่อนว่า โปรดิวเซอร์กับผู้กำกับ คนละตำแหน่งกันนะคร๊าบ คนจะชอบจำสลับกันหรือไม่ก็คิดว่าสองตำแหน่งนี้คืออันเดียวกัน **ผู้กำกับ**ก็คือคนควบคุมการถ่ายทำในแง่การแสดงและเบื้องหลังต่าง ๆ รวมไปถึงการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วย **โปรดิวเซอร์**ก็คือคนที่ควบคุมการถ่ายทำทั้งหมดตั้งแต่ขั้นตอน Pre-Production, Production, Post-Production (ก่อน-ระหว่าง-หลัง การถ่ายทำ) และเป็นคนคุมผู้กำกับอีกทีหนึ่ง

กองที่ไอ้ฝุ่นอยู่ก็แปลว่าไอ้กุ่มก็อยู่ด้วย แน่نونว่าผมไม่ยอมพลาดโอกาสอันแสนหอมหวานนี้ไปง่าย ๆ หรอก! รีบยกมือขึ้นแล้วขานชื่อเสียงแข็งขัน

“พฤกษาจ๋า”

“กองกุ่มันชนกองมึงไม่ใช่หรอไอ้พฤกษ์ เดี่ยวก็ร่วงกลางคันหรอก”

“กูลงสวัสดิ์ก็ได้” กองชนกองไม่ได้ทำให้กุ่มแพ่หรอไอ้ฝุ่น ตำแหน่งสวัสดิ์หรือเรียกเต็ม ๆ คือสวัสดิการกองถ่าย ทำหน้าที่ดูแลเรื่องอาหารการกิน เครื่องดื่ม หรือการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่ทีมงานและนักแสดง แต่บางทีก็รวบหน้าที่ไปกับรันเนอร์ที่คอยวิ่งหยิบของจิปาละให้กับทีมงานด้วย จะบอกว่าสบายที่สุดก็ไม่น่าใช่ ทุกตำแหน่งก็เหนื่อยหมดนั่นแหละ เพียงแต่นี้ไม่ใช่กองผมไง หน้าที่ก็เลยไม่หนักมาก

“แต่กองกูวันแรกเป็นตอนเช้าถึงเย็น วันที่สองเที่ยงถึงเที่ยงคืนนะ”

“สบายมาก”

“ไหวเหรวะ” มันถามย้ำอีกครั้ง คราวนี้ผมเริ่มจะหงุดหงิดกับการเข้าชื่อของมันแล้วนะ

คิวเรียวหมวดเข้าหากันแน่น กำลังจะอำปากเถียง

“มึงลง ๆ ให้มันไปเถอะ เดี่ยวมันมาบ่นอะไรให้กูฟังอีก” ไอ้มังกรเพื่อนรักแสนรู้ใจก็พูดแทรกขึ้นมาก่อนทั้ง ๆ ที่สายตาไม่ได้สนใจอะไรใครเขาเลย มัวแต่แตกไอศกรีมช็อกโกแลตอยู่นั่น

“เอางี้ก็ได้”

ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มโดยอัตโนมัติ เมื่อมันเริ่มกรอกชื่อผมลงไปในใบรายชื่อของคนที่จะมาช่วยกองถ่าย แต่ก็ต้องชะงักไปเมื่อเห็นว่ากุมภาพันธ์ที่มันอยู่ข้าง ๆ กำลังส่งสายตาเรียบนิ่งมามองผม

มันไม่ใช่สายตาง่วง ๆ แบบทุกที

แล้วไง กูควรเซ็นหรือกลัวมึงอะ

“อะไรกุม” ผมเอ่ยถามอย่างสงสัย

“มึงลงสวัสดิ์ไม่ได้”

“อ้าว ไอ้พฤกษ์มันไม่ว่างเหร่อ” ไอ้ฝูงชะงอกหน้ามาถาม ซึ่งผมเองก็เห็นด้วยกับคำถามนั้น กำลังจะถามมันเหมือนกันว่า นี่กูไม่ว่างเหร่อเนี่ย ขนาดกูยังไม่รู้เลยแล้วมึงรู้ได้ไงวะ แต่มันเหมือนจะพูดอะไรต่อผมก็เลยเลือกที่จะนั่งฟังมันเจิบ ๆ

และประโยคถัดมาก็ทำให้ผมและเพื่อนร่วมโต๊ะงงตาแตก

“กูไม่อนุญาต”

“ทำไมวะไอ้กุม มีคนมาช่วยกองเยอะ ๆ มันก็ดีนะ”

“นั่นดิกุม”

“ก็กูไม่อนุญาต มันเป็นคนของกู จะให้มันอดหลับอดนอนทำไม”

“อดหลับ-”

“สองวันแรกทำสวัสดิ์ สองวันหลังเป็นกำกับ ถ้าร่างกายมันถึงขีดจำกัดขึ้นมาใครจะ
รับผิดชอบ”

“...”

ใครไม่อิงก็เรื่องของมันแต่ผมอิงแล้วหนึ่ง หายากโคตร ๆ ที่ไอ้กูมันจะพูดยาวเหยียด
เป็นหางว่าวแบบนี้ละทุกคน แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ขนาดอยู่กับผมยังพูดไม่ถึง
สองประโยคเลย แล้วนี่อะไร! พ่นน้ำไหลไฟดับ

“แล้วถ้าเป็นลมเป็นแล้งไป มันจะเหนียวกูกี่ต้องดูแลมันที่ห้อง”

กิก

“ไอ้กูม พวกกูไม่ได้จะใช้งานมันหนักสักหน่อย”

“เออ คูตีไอ้พฤกษ์หน้าหงอยเป็นหมาแล้วนั่น”

“แล้วไอ้มังกร มึงมาช่วยได้ไหม”

“จะไปเที่ยวกับเมีย”

“เฮ้อ เวิร์จิง ๆ มีเพื่อนแบบมึง”

ประโยคสนทนาแสนครั้นเคร่งนั้นไม่ได้มีความหมายกับผมเลยสักประโยค มันเทียบไม่ได้เลย
กับคำพูดที่ทำร้ายจิตใจของไอ้กูม

เหน้อยมึงเหรอ กูก็ดูแลตัวเองได้นะกุมภา...

ดวงตาเรียวรีบเนียนหนีมาอีกทาง เมื่อรู้ตัวว่าบางสิ่งบางอย่างกำลังจะทะลักออกมา ทำให้เป็นยกโทรศัพท์ขึ้นมาดล่นระหว่างรอเพื่อน ๆ ถกเถียงเรื่องราวละเอียดของกองถ่ายแทนสวนทางกับความรู้สึกภายในใจที่มันเจ็บไปหมด

คนของกูเหรอ พุดออกมาได้ กูเป็นคนของมึงแล้วพุดแบบนี้ทำไมวะ

ครี๊ด ครี๊ด

จังหวะที่ไถหน้าจอโทรศัพท์ไปเรื่อย ๆ อย่งไรจุดหมายปลายทาง ใครบางคนก็ส่งข้อความมาหาผม ซึ่งแค่ชื่อของเธอก็ทำให้ผมขมวดคิ้วเข้าหากันแล้ว เพราะผมจำไม่ได้ว่ามีคนรู้จักชื่อแบบนี้ด้วย

Minnie Minnie

:: พี่พฤษค์กะจำมินนี่ได้ไหม ที่เดือนที่แล้วมินนี่เจอพี่พฤษค์ที่ร้าน Q&A อะ

:: ศุภร์หน้าเราไปเที่ยวกันไหม มินนี่เลี้ยงเอง

เมื่ออ่านรายละเอียดในข้อความที่เธอส่งมาก็พอจะจำได้คร่าว ๆ คงเป็นเมื่อครั้งก่อนที่ผมไปกินเหล้าโดยไม่มีไอ้กุ่ม ผู้หญิงคนนี้ก็เลยได้ Contact ผมมาเพราะปกติแล้วกุ่มจะไม่ค่อยชอบที่มีคนมาขอช่องทางการติดต่อของผมในระหว่างที่เรากำลังสังสรรค์ หรือในอีกกรณีหนึ่งก็คือผมเมามากจนเผลอให้ไป

ว่าแต่ ศุภร์หน้าเหรอ... ตรงกับวันออกกองของกุมภาพอดีเลยนี่

ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจที่เก็บไว้ในใจมานาน ผมก็เลยตัดสินใจจะตอบตกลงน้องคนนี้

ที่ผมเองก็จำหน้าค่าตาไม่ได้แล้ว ยังไงซะไอ้กุ่มมันก็ไม่ได้สนใจผมอยู่แล้ว ผมจะไปไหนไปกับใคร มันก็เรื่องของผม

แม่ง... ก็เป็นไปได้แค่เพื่อนอะ จะไปหวังอะไรมากวะ

“พฤษ”

“อะไร”

“พูดดี ๆ”

มือเรียวยาวงักนิ้วที่กำลังพิมพ์ข้อความไปเล็กน้อย เพราะรู้ตัวว่าเมื่อกี้เผลอทำเสียงเหวี่ยงใส่กุ่ม รีบหันใบหน้ากลับไปหามันอย่างลน ๆ แต่กุ่มภาเหมือนจะไม่ได้สนใจที่ผมเผลอขึ้นเสียง โชคดีที่เรา นั่งอยู่ด้านในสุด คนอื่นก็เลยไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก

“ที่กูพูดเมื่อกี้ก็ไม่ได้หมายความว่าแบบที่พูดนะ แค่เป็นห่วงร่างกายมึง”

“คำอื่นก็มีตั้งเยอะ เลือกใช้หน่อยมันจะตายหรือไง”

“ขอโทษ”

“ช่างเถอะ กุ่มมันเป็นภาระมึงนี่”

“...ถ้าแค่มานั่งดูกูออกกอง กูอนุญาต”

“กูคิดว่ากูมีธุระวันนั้น” โกหก ธุระอะไรกันล่ะ ยังไม่ได้ตัดสินใจเลยสักนิด

“แล้วกูละ” ร่างสูงขยับตัวเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นกายปะปนไปกับกลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ จากร่างกาย ฝ่ามือใหญ่เอื้อมมือกอบกุ่มมือเรียวยาวข้างที่วางไว้ข้างกายแผ่วเบาราวกับจะอดอ้อน ยิ่งเสียงนุ่ม ๆ ที่ถูกงัดออกมาใช้ยิ่งทำให้หัวใจพลันเร่งจังหวะเร็วมากขึ้น

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“พฤษภะครับ”

“ ... ”

“จู่ะอะไร บอกหน่อยได้ไหม”

ตึกตัก ตึกตัก

เหี้ย โศตรชีโกงเลยอะ...

น้ำเสียงนุ่ม ๆ กับใบหน้าออกอ้อนนั่นคืออะไรวะกุม...

ใบหน้าที่เหลือร้อนเพราะอารมณ์บางอย่างภายในใจจดจ้องมองมันกลับไปด้วยสายตาไม่พอใจ เจ็บใจทุกครั้งที่ได้เห็นมันทำหน้าที่ตาเฉยเมยราวกับตัวเองไม่ได้รู้สึกอะไรเลย แต่ถึงอย่างนั้น... ผมก็ตัดใจจากมันไม่ลง ดวงตาคู่สวยตัวกลับมามองหน้าจอโทรศัพท์ตามเดิมแล้วสะบัดมือออกจากการกอบกวม

ก่อนจะกลั่นใจเอ่ยตอบคำถามมันด้วยน้ำเสียงงอน ๆ

“จู่ะกุกเล็กได้”

Minnie Minnie

:: พี่พฤษภะจ่ามินนี่ได้ไหม ที่เดือนที่แล้วมินนี่เจอพี่พฤษภะที่ร้าน Q&A อะ

:: ศุกร์หน้าเราไปเที่ยวกันไหม มินนี่เลี้ยงเอง

พฤษภา CINEMA 6001

:: ไม่อะ

Block Minnie Minnie

Yes No

กลายเป็นไอ้บ้าอีกแล้ว เสียใจไม่ไหว ใครก็ได้มากอดปลอบผมทีเถอะ



Episode 2

- *I was enchanted to meet you* -

หนึ่งอาทิตย์ต่อมา

6.15 a.m.

“น้อง ๆ เอกซ์ตราที่มาถึงแล้ว เดี่ยวรวมตัวกันที่ห้องพักนักแสดงก่อนนะครับ ตามพี่ฝ่ายไปได้เลย”

“ไอ้เต้ รอบเข้ากับรอบบ่ายมีดอลลี ^[2] กี่ชิ้น”

“รอบเช้าสี่ชิ้น รอบบ่ายสองชิ้น”

“พฤกษ์ ฝากวานเอาข้าวเข้าไปให้นักแสดงหลักหน่อยดิ สองที”

“ได้ ๆ” ผมขานตอบรับใครสักคนที่ตะโกนเรียกชื่อผม ช่างเป็นเช้าวันออกกองที่แสนจะวุ่นวาย แต่มันก็เป็นบรรยากาศที่แสนจะปกติ กองถ่ายที่ไหนไม่วุ่นวายบ้างตามจริงมือเรียวคว้าถ้วยข้าวต้มกับน้ำเปล่ามาใส่ถาด แล้วยกไปให้นักแสดงหลักสองคนที่นั่งรออยู่ใน

^[2] Dolly – คือเทคนิคการเคลื่อนกล้องอย่างหนึ่ง เป็นการเคลื่อนกล้องเข้าหาหรือถอยห่างจากวัตถุ มักจะใช้ควบคู่กับรางดอลลี สามารถใช้เพื่อติดตามและแทนสายตาของตัวละครได้

ห้องพักนักแสดงชั้นสอง

สุดท้ายแล้วผมก็มาช่วยฝ่ายสวัสดิการจนได้ กว่าไอ้กุ่มจะยอมปริปากให้ผมมาช่วยก็
กินเวลาไปหลายวันเหมือนกันอะ

‘กูบอกว่าให้มานั่งดูกองเฉย ๆ ไม่ใช่เหรอฟฤกษ์’

‘กูอยากลงสวัสดิ์’

‘พฤกษ์’

‘กูจะลง’

‘แต่กองมึงมันต่อจากกองกู กูไม่อยากให้-’

‘จะลง’

‘...’

ไอ้กุ่มคงไม่อยากเถียงอะไรกับผมต่อถึงแม้ว่ามันจะอยากทำแบบนั้นมากก็ตามที มือหนา
หยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วกดโทรหาใครบางคน โดยที่มีผมยืนกอดอกมองมัน
ด้วยสายตาเรียบนิ่ง

‘เอาชื่อไอ้พฤกษ์ลงสวัสดิ์หน่อย’

เรื่องก็จบลงอย่างง่ายดายโดยที่ผมไม่ต้องลงแรงทำอะไรเลย และในวันนี้ก็ได้มานั่ง
ประจำที่อยู่ที่โซนสวัสดิการอย่างที่เราเห็น

“จะเริ่มถ่ายซีนแรกแล้วนะครับ” เพื่อนในกองที่ทำหน้าที่ผู้กำกับเอ่ยขึ้นเสียงดัง
บรรยากาศที่แสนจะวุ่นวายในตอนเช้าวันนี้ก็กลับมาเงียบสงบดังเดิม เพราะฉากันี้ต้องเก็บเสียงรอบข้าง

ผมหันใบหน้ากลับมาจดจ่อกับหน้าที่ตัวเองในวันนี้ต่อ ถึงจะบอกว่ามาช่วยทีมสวัสดิ์ แต่หน้าที่จริง ๆ ของตัวเองก็ยังคงต้องหอบมาทำที่นี้เหมือนกันเพราะกองถ่ายของผม เพื่อน ๆ ดันโหวตให้เป็นผู้กำกับอีกตามเคย

“พฤษภา มากินข้าวก่อนสิ” อิง เพื่อนอีกห้องหนึ่งที่มาทำหน้าที่สวัสดิ์การเหมือนกับผม กวักมือเรียกให้ไปนั่งที่โต๊ะหินอ่อนห่างจากโต๊ะสวัสดิ์การไม่มากนัก ใบหน้าเรียวกลงเบา ๆ แล้วลุกขึ้นสาวเท้าเดินไปหา คนที่ทำหน้าที่หลักในสวัสดิ์มีแต่เพื่อนผู้หญิงทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นอิง น้ำหลิน จิม ได้ผู้ชายอย่างผมมาช่วยพวกเธอก็คงดีใจไม่น้อยเพราะจะได้แบ่งเบาภาระกัน งานหนัก ๆ อย่างวิ่งหีบของ หรือยกนู่นยกนี้ ผมจะรับหน้าที่ ส่วนพวกงานยิบย่อยพวกเธออาสาดูแลเอง

“กองพัสดุต่อจากกองพวกเราไม่ใช่เหรอ ร่างกายจะโอเคไหมอะ” หลินหันมาถามผม พร้อมกับแจกจ่ายข้าวต้มในตอนเช้าให้ทุกคนในทีม

“ไม่ต้องห่วงหรอก เราอยู่กับไอ้มังกร เดี่ยวให้มันแบก”

“นี่รู้หรือเปล่าว่ากลุ่มของพัสดุจะเป็นที่หมายปองของสาว ๆ ทั้งคณะเลยนะ! เสียหายที่มังกรมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปแล้ว”

“อย่าไปพูดแบบนี้ให้มันได้ยินเชียวละ จะโดนมันมองตาขวางใส่เปล่า ๆ” ผมเอ่ยพลางตักข้าวต้มเข้าปาก ไอ้มังกรมันไม่ชอบให้ใครมาพูดจาแบบนี้ใส่มัน พอถามว่าทำไม มันก็ตอบกลับมาว่ามาพูดจาเหมือนไม่ให้เกียรติน้องจินแฟนมันนะสิ อะไร ๆ ก็น้องจิน หมั่นไส้ฉิบหาย

ถ้าเป็นผมป่านนี้ดีใจจนตัวลอยไปไหนต่อไหนแล้วละ

เรานั่งแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือไม่ก็นั่งฟังเรื่องเล่าฉบับสาว ๆ ไปพักใหญ่จนกระทั่งมาถึงเวลาพักกองย่อย ซึ่งเป็นเวลาพักเล็กน้อยเพื่อเตรียมอุปกรณ์การถ่ายในฉากต่อไป (ประมาณสิบนาที) คนที่ไม่ได้มีหน้าที่ในการตระเตรียมหรือประกอบฉากหรืออุปกรณ์กองถ่าย

ก็ทยอยเดินออกมาหาน้ำ หาขนมกิน

ปกติแล้ว... ยืนยันว่าเป็นช่วงเวลาปกติเนี่ย ถ้ามีเวลาพักเบรกหรือพักเที่ยง มันจะไม่เดิน
เฉียดมาแถวนี้เลยสักครั้ง จะไปนั่งกินข้าวเจียบ ๆ หรือไม่ก็ประจำหน้าเซตมากกว่า

“หิวน้ำ”

แต่ตอนนี้ กุมภากลับยืนล้วงกระป๋ามองหน้าผมนิ่ง ๆ ดวงตาคมกวาดสายตามองไป
รอบ ๆ โต๊ะที่มีแก้วน้ำกับคุลเลอร์น้ำขนาดกลางวางไว้อยู่เกลื่อนกลาด ก่อนที่มันจะยกมือชี้นิ้ว
ไปยังแก้วเก็บความเย็นสีดำราคาแพงที่ตั้งอยู่บนโต๊ะด้านหลังผม

“แก้วนั้น”

เดี๋ยวก่อน! นั่นแก้วกู!

“นั่นแก้วกูนะ มึงหยิบแก้วใหม่ดิ”

“หิวน้ำมาก”

“แต่นั้น-”

“คอแห้งสุด ๆ”

ถ้าจะบอกว่านี่คือไอ้กุ่มตัวปลอมผมก็เชื่อ เพราะตัวจริงจะไม่มายืนเถียงกับผมท่ามกลาง
แดดเปรี้ยง ๆ แบบนี้หรอก! ดวงตาคมกริบมองไปที่แก้วสลับกับผมไปมาอย่างเอาแต่ใจจนผม
ไม่อยากจะขัดใจมันเท่าไร จมูกมันพรุณหายใจออกมาอย่างหงุดหงิด หันหลังกลับไปหยิบ
แก้วน้ำตัวเองไปเติมน้ำแข็งกับน้ำเปล่าให้เรียบร้อย ตั้งใจจะส่งให้มันเพื่อที่จะได้กลับไปถ่ายต่อ
สักที

“น้ำจ๊ะ”

แต่เหมือนอิงจะไวกว่าผม เพราะทันทีที่หันกลับมาหาคุณ เธอก็ยื่นแก้วน้ำพร้อมหลอดไปให้กับร่างสูงตัดหน้าผมซะงั้น ผมจะไม่คิดอะไรเลยถ้าอิงไม่ยัมน้อยยิ้มใหญ่ให้คุณเหมือนกับกำลังเขินอาย

เฮ้ย ๆ ออกนอกหน้าไปไหม

“ไอ้คุณ จะถ่ายฉากต่อไปแล้วนะ!” ไม่รู้ว่าโชคดีไหมที่ไอ้มังกรตะโกนขัดจังหวะพอดี ร่างสูงถึงได้หันหลังเดินกลับขึ้นไปบนตึกเพื่อประจำตำแหน่งทันที โดยที่ไม่ได้รับแก้วน้ำจากอิง และจากผม แก้วน้ำในมือถูกวางลงบนโต๊ะพร้อมกับใบหน้าที่หันไปมองหญิงสาวข้าง ๆ ก่อนจะประหม่นด้วยสายตา

ใบหน้าน่ารักที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางเบาบางดูเป็นธรรมชาติ เรือนผมสีดำยาวปรกกลางหลัง ไหนจะขนาดตัวที่ดูเล็ก ๆ น่ารัก พกพาง่าย

นี่มันสเปกไอ้คุณอีกแล้ว ก่อนหน้านี้ก็มีรุ่นน้องมาช่วยกองที่เป็นสเปกไอ้คุณเหมือนกัน แต่มันมาเฉลยให้ฟังทีหลังว่าน้องชอบผม ก็เลยตัดหล่อนออกไปได้ง่าย ๆ

แต่อิงดูเหมือนจะคิดอะไรกับคุณของผมแน่ ๆ โอ๊ย คู่แข่งกูเพิ่มอีกคนแล้วเหอเนี่ย! จะบอกว่าเหตุการณ์แบบนี้ผมเห็นมาเยอะพอสมควรแล้วละตั้งแต่ที่เราขึ้นมหาวิทยาลัย แต่ไอ้สีหน้าเสียตายที่ไอ้คุณไม่สนใจใยดีเนี่ย มันชัดเจนเกินกว่าจะรับไหวอะ

เสียใจแล้วนะ

“พฤกษ์ มานั่งคุยเล่นกันเถอะ หลังจากฉากนี้ก็ไม่ค่อยมีอะไรแล้วละ” หลินเดินมาตามผม พลาซซี่ไปยังโต๊ะที่เรานั่งกันเมื่อครู่ ดูท่าทางพวกเธอจะสนใจอะไรเกี่ยวกับแก๊งกับกลุ่มผมมาก

ถึงได้ทำหน้าที่เร้าเรงแบบนี้ เมื่อก็ักุยเรื่องไ้ม้งกรไปแล้ว คราวนี้จะคุยเรื่องผมหรือกุ่มอีกละ...

“แล้วพฤษัยังไม่มีแฟนเหอ” ทันทีที่หย่อนกายนั่งลง ชิม สาวผมสั้นสุดมัน เพื่อนร่วมเซก ที่ผมค่อนข้างให้ความนับถือเพราะเธอทำงานเก่งเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้ม แหม เปิดประเด็นมาก็ เรื่องกุเลยเหอ

“มีแต่คนคุยอะสิ” นี่ไม่ใช่เสียงผมนะ แต่เป็นไอ้โทท์ เพื่อนที่สนิทสุด ๆ กับกลุ่มผม เพราะมันจบจากโรงเรียนเดียวกับไ้ม้งกร มันเป็นผู้ชายรูปร่างดี หน้าเข้มตาคม เส้นผมนิ่ม ๆ สีเทาหม่น สวมแว่นสายตาทรงกลมและใส่ห่วงเงินที่ปีกจมูก

เห็นหล่อ ๆ แบบนี้หัวใจไม่ว่างแล้วนะ โดนจับจองเรียบร้อยโดยน้องพาย เพื่อนผู้หญิง ที่โตมาด้วยกันกับน้องจินตะนั้นแหละ

“ยุ่งวะไอ้โทท์” ผมส่งสายตาไม่พอใจกลับไปให้แล้วใช้มือผลักมันออกไปไกล ๆ แต่ มีเหอที่มันจะทำตาม กลับกันคือฉีกยิ้มขี้เล่นแล้วแก้มผมหนักกว่าเดิมอีก

“โอ้ ๆ อย่าอารมณ์เสียสิวะ”

“โทท์มาก็ดีแล้ว เห็นว่าจบโรงเรียนเดียวกับม้งกรนี่ เล่าให้ฟังบ้างสิว่าสมัยเรียนเป็นยังไง กันบ้าง” หลินดิงแซนพ่อกุ่มนื้อหอมให้นั่งลงข้าง ๆ ผม ซึ่งมันก็นั่งลงแต่โดยดี ไ้มนี่มันยอมคนง่าย (ยกเว้นผม) ใครให้ทำอะไรก็ทำหมดอะ ใจดี พ่อพระ

“สมัยนั้นเราไม่ได้สนิทกับม้งกรเท่าไ้หระเหอ กมันชอบต่อยตี เรากลัว”

“ต่อแหล” อันนี้อะเสียงผม

“พูดจาไม่เพราะเลยพฤษัย กูฟ่องไ้กุ่มนะ” ร่างสูงยกนิ้วขึ้นมาชี้พร้อมทำเสียงขู่หวังจะ ให้ผมเจียปากหรือไม่ก็หน้าหงอ ซึ่งมันก็ได้ผลเกินคาด เพราะทันทีที่ชื่อไ้กุ่มออกมาจากไอ้โทท์

ริมฝีปากที่เคยเจ็ดย้ำก็ปิดสนิทราวกับมีใครมาทาขาวไว้

ก็... ไม่ได้กลัวเวลาไอ้กุ่มมันดุหรอกนะ แค่ว่าคาญมันเฉย ๆ

จริง ๆ นะ!

“พฤษภกลัวกุ่มภาเธอ?”

“ไม่ใช่ว่าสนิทกันมากหรอกเธอ”

“เล่าเรื่องกุ่มภากับพฤษภให้ฟังบ้างสิ”

“เอ่อ...”

และแล้ว หัวข้อในการสนทนาก็ตกมาอยู่ที่ผมและไอ้กุ่มเรียบร้อย คราวนี้พวกเธอ
รื้อคำถามใส่ผมเป็นชุดเลย ไม่ว่าจะเป็นสมัยเรียนเป็นยังไงกันบ้าง บ้านใกล้กันหรือเปล่า คิดว่า
ระหว่างกุ่มกับมังกร ใครเท่กว่ากัน

อ๊ะ อันนี้ไม่ต้องคิดเยอะ ต้องตอบว่าไอ้กุ่มสิ!

หลังจากนั้นบรรยากาศก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้งหนึ่ง เมื่อการถ่ายทำกำลังดำเนินต่อไป
เอาจริง ๆ มาอยู่ฝ่ายสวัสดิ์บางกองมันก็โอเคนะ บางที่ไม่ต้องทำอะไรเลยนอกจากเสิร์ฟข้าว
เสิร์ฟน้ำ กองไหนเป็นกองกลางคืน ข้าวก็เตรียมไว้แค่มือเดียว ที่เหลือจะเป็นขนมปัง นม ไข่ให้กิน
ระหว่างช่วง แต่บางกองก็หนัก อย่างเช่นกองในวันนี้เป็นกองเช้าลากไปถึงเย็น อาหารก็เลยต้อง
เตรียมไว้สองถึงสามมือ พวกหลินพวกอิงอิงก็ต้องรีบเตรียมอาหารในมือต่อ ๆ ไปรอไว้ ในขณะที่
ผมก็นั่งตรวจเช็คแผนการถ่ายทำในกองตัวเองอยู่เงียบ ๆ

“พฤกษ์ ขอคุยด้วยหน่อยได้ไหม”

แต่ฉันก็ไม่ได้เสียบขนาดนั้น อิงที่อยู่ ๆ โผล่มาจากไหนไม่รู้เอ่ยถามพร้อมรอยยิ้ม ซึ่งผมก็
ยิ้มกลับไปตามมารยาท แม้ในใจจะรู้อยู่แล้วว่าเธอจะมาคุยกับผมเรื่องประมาณไหน

“พฤกษ์... สนิทกับกุ่มมาก ๆ เลยเหรอ” นั่นไง ไม่เคยพลาด

หากอยู่คนเดียวผมคงแบ่ปากใส่อิงไปแล้วเชียว แต่สิ่งที่ทำได้จริง ๆ คือก้มหน้าก้มตา
พลิกกระดาษในมือไปมาทำเป็นไม่อยากรู้อยู่

“สนิทมาก”

“เห็นว่าพักอยู่ด้วยกัน พักที่ไหนเหรอ”

“ก็... อืม แชร่คอนโดฯ อยู่ด้วยกันอะ”

“คอนโดฯ เหรอ ใช่ว่า UNIQ CONDO ไหม? วันนั้นเราเห็นกุ่มแวบ ๆ เราก็อยู่ที่นั่นนะ”
อิงดูกระตือรือร้นขึ้นมาทันทีทันใดเมื่อรู้ว่าตัวเองอยู่ที่เดียวกันกับไอ้หล่อของผม ผิดกับตัวเองที่
ทำปากกาในมือร่วงตกลงไปบนพื้นเพราะอึ้งที่เธอก็อยู่ที่เดียวกัน

“อ้อ อืม” ขานรับในลำคอพลางก้มลงไปเก็บปากกาขึ้นมาด้วยท่าทีนิ่ง ๆ แต่ในใจก็คือ

อะไรวะ คู่แข่งดันมาอยู่ใกล้แบบนี้อีก!!

UNIQ CONDO เป็นชื่อคอนโดฯ ที่ผม กุ่มภา และมังกรอาศัยอยู่ ที่แรกผมแชร์ห้องกับ
มังกร แต่ขึ้นปีสองก็เปลี่ยนไปแชร์กับไอ้กุ่มแทน

ความพิเศษของคอนโดฯ ที่ผมอยู่คือเป็นคอนโดฯ ที่เดียวในย่านมหา'ลัยที่ห้องชั้นบนสุด
ทั้งหมดจะเป็นห้องชุดสองชั้น ภายในห้อง ชั้นล่างเดินเข้าห้องมาจะเป็นทางเดินเข้าห้อง มีตู้เก็บรองเท้า

ถัดเข้ามาเป็นโซนห้องนั่งเล่น เลยเข้าไปเป็นห้องครัว ห้องกินข้าว และห้องน้ำตามลำดับ ส่วน
ชั้นบนเป็นห้องนอนติดกับระเบียงและห้องน้ำภายในตัว

ไอ้มังกรอยู่ห้อง A1212 ส่วนผมและกุ่มอยู่ห้อง B1204 ซึ่งเป็นชั้นเดียวกันแต่คนละฝั่ง

“บังเอิญจังเลยเนอะ”

“นั่นสิ...” ไม่ได้อยากบังเอิญเลย

“แล้วกุ่มเขามีแฟนหรือยังเหอ”

“คิดว่ายังนะ”

“แล้ว... แล้วช่วงนี้เขาไปติดหรือคุยกับใครอยู่ไหม”

คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอัตโนมัติ โชคดีที่ผมด้านหน้ามันยาวปิดคิ้ว เธอเลยไม่เห็นที่ผม
กำลังทำหน้าที่ไม่ค่อยพอใจอยู่ เล่นถามเป็นชุดแบบนี้ทำไมไม่เดินขึ้นไปถามเจ้าตัวเองเลยล่ะวะ!
ถามอย่างกับกูเป็นอับดุลเอีย ถามตอบได้ทุกอย่าง!

“ก็... มั้งนะ” ผมแก้มลิงทำเป็นตอบคำถามนั้นแบบคลุมเครือ ก่อนจะตัดบทด้วยการลุก
ออกไปหาไอ้มังกรที่ยืนตรวจทานเอกสาร Shooting Script ^[3] โดยที่ไม่ได้หันกลับไปตามเสียงเรียก
จากอิง

“เดี่ยวสิพฤกษ์”

น่ารำคาญไฉน!

^[3] Shooting Script - บทภาพยนตร์ที่เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการเขียน จะบอกรายละเอียดเพิ่มเติมจากบทภาพยนตร์
(screenplay) ได้แก่ ตำแหน่งกล้อง ขนาดภาพ การเชื่อมต่อ เช่น คัท ซีน ตัวละคร ชุด เป็นต้น

“เออไอ้พฤกษ์ กูจะไปหาผิงพอดี” เมื่อถึงเดินถึงวังมาหาไอ้มังกรที่ยืนทำหน้านิ่งคิ้วขมวด อยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากกองถ่าย น้ำเสียงราบเรียบโทนต่ำก็ดังขึ้นไม่ดังมากนัก ผมเลิกคิ้วแล้วถามกลับ

“มีอะไรวะ”

“ใครเป็นคนพิมพ์ใบนี้? ชื่นที่สีมันเก็บบรรยากาศ มันต้องเป็นขนาด ELS^[4] ไม่ใช่เหรวะ” ไอ้มังกรเอาปากกามาวางตรงจุดที่คิดว่าพิมพ์ผิด ซึ่งผมก็พลิกหน้ากระดาษของตัวเองตามมัน พอกวาดสายตาอ่านดูก็เจอกับจุดที่ผิดจริง ๆ หยิบปากกาที่เหน็บตรงคอเสื้อออกมาเขียนแก้ไว้ คร่าว ๆ

แล้วมันก็ไม่ใช้ที่เดียวด้วยนะ ผมว่าผมก็ตรวจทานไปหลายครั้งแล้ว แต่ทำไมไอ้มังกรมัน เจอจุดที่ผิดหลายจุดจังวะ

“ตกลงใครพิมพ์” ระหว่างตรวจงาน มันก็เป็นปกตินะที่เราจะมีถกเถียงกันในเรื่อง ที่ความเห็นมันไม่ตรงกัน โดยเฉพาะเวลาผมทำงานกับไอ้มังกร มันจะเป็นบ้าชอบด่าชอบว่าผม เป็นพิเศษ

“กูเองอะ สงสัยตอนตรวจจะเบลอ ๆ”

“อย่าทำงานชู้แบบนี่ดิวะ จะออกกองอยู่แล้ว มึงจะให้มันผิดยันวันจริงเลยหรือไง”

“แล้วทำไมต้องมาว่ากูคนเดียวด้วยวะ คนในกองมีเป็นสิบ ช่วยกันดูไม่ได้หรือไง”

“ว่าเหี้ยไร กูยังไม่ได้ว่ามึงเลย”

^[4] ELS – ย่อมาจาก Extreme Long Shot เป็นขนาดภาพที่กล้องจะตั้งอยู่ไกลจากสิ่งที่ถ่ายมากซึ่งภาพที่ได้จะเป็น ภาพมุมกว้าง ผู้ชมสามารถมองเห็นองค์ประกอบของฉากได้ทั้งหมด ซึ่งภาพลักษณะนี้จะใช้เป็นภาพแนะนำสถานที่ เหมาะสำหรับการปูเรื่อง/เริ่มเรื่อง

“เนี่ย มึงว่ากู”

“วันนี้มึงจ่อแจ๊สจะพฤษภ ทำไม? ไอ้กูมันไม่กล่อมนอนตอนกลางคืนหรือไง”

“...มึงอะพูดมากจังวะวันนี้”

แต่วันนี้มันไม่ใช่การถกเถียงหรือต่อว่าผมเลยสักนิด เหมือนแกล้งกันมากกว่า

แล้วชื่อกูมาเนี่ย มันเป็นอย่างไรกันหึ่มมม จะหยิบจะยกขึ้นมาพูดกับกูทำไม!!

จากนั้นเราก็นั่งแก้งานปรึกษากันยาวจนเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงเวลาเลิกทอง ในแต่ละฝ่ายต่างทยอยกันเก็บข้าวของอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อกลับไปคลีนของและตรวจเช็คที่คณะกันอีกทีหนึ่ง ดีที่ทองในวันนี้ไม่ใช่ทองใหญ่ก็เลยไม่มีอาจารย์มาคุม ถ้ามีอาจารย์มาคุมก็ต้องอยู่ฟังความคิดเห็นของอาจารย์อีก

ในสาขาที่ผมเรียนจะมีหลายวิชามากที่ให้นักศึกษาทำหนังสือหรือโฆษณาสั้น ถ้าเป็นวิชาภาค (วิชาบังคับในสาขา) อาจารย์จะสั่งให้ทั้งเซกช่วยกันทำหนังสือเรื่อง เรียกว่าทองใหญ่ แต่ถ้าเป็นวิชาเสรีหรือวิชาอื่น ๆ อาจารย์จะแบ่งคนในเซกออกเป็น 3-4 กลุ่ม กลุ่มละประมาณสิบคนให้ช่วยกันทำหนังสือ เรียกว่าทองย่อย

ซึ่งเวลาออกทองก็มักจะมีรุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อนเซกอื่นมาช่วยอีกแรง

ยิ่งทองเซกผม จะมีสาว ๆ มาช่วยมากผิดปกติ

เพราะอะไรนะเธอ

“เอ่อ กุมจ๊ะ เสรีจากนี้แล้วไปไหนไหม พอดีเรา-”

“ไม่ว่าง”

“มังกร ไปส่งเราที่คณะหน่อยได้ไหม”

“เมียกุมารอแล้ว อยากติตรลไปด้วยก็ไปขอเมียกูก่อน”

ก็มีไอ้หล่อหน้าวังอย่างกุมภากับไอ้หล่อหน้าโหดอย่างมังกรอยู่ด้วยกันนะสิ อารมณ์เหมือนเป็นอาหารตาของสาว ๆ อะ

เฮ้อ มีเพื่อนหล่อแบบมันก็ต้องทำใจนะ ยิ่งผมชอบมันยิ่งแล้วใหญ่ คู่แข่งนี้ยาวเป็นหางว่าวเลย...

ฟีบ

“หิวจัง” จังหวะที่กำลังเก็บข้าวของใส่กระเป๋าคาดอกของตัวเอง สัมผัสอุ่น ๆ พร้อมกับกลิ่นกายอันหอมหวานก็โอบกอดแผ่นหลังผมเอาไว้แผ่วเบา ใบหน้าเรียวหันกลับไปมองแทบจะทันที ปลายจมูกรั้นก็เกือบจะแตะเข้าที่แก้มของอีกฝ่ายโดยไม่ได้ตั้งใจ

“...” เป็นกุ่มภาที่ยกแขนข้างหนึ่งกอดคอของผม พร้อมกับใบหน้าหล่อเหลาที่ยื่นมามองด้านข้าง

“อะไร?” ร่างสูงเอ่ยถามทั้ง ๆ ที่ยังคงกอดผมเอาไว้แนบแน่น

“...เปล่านี่”

“เก็บของเสร็จยัง หิวแล้ว”

“ใกล้แล้ว” นัยน์ตาสีน้ำตาลเบือนกลับมาจดจ่อที่กระเป๋าตัวเอง พลังกตความรู้สึกก่อขึ้นเอาไว้ ทำเป็นหยิบยกอะไรขึ้นมาตรวจเช็คว่เก็บเรียบร้อยแล้วหรือยัง

ไม่รู้ว่มันจะเห็นไหม ที่แก้มเนียนกับใบหูนั้นแดงเถือก

ไม่รู้ว่ามันจะได้ยินไหม ที่หัวใจผมนั้นเสียงดังโครมครามเกินกว่าปกติ

ไม่รู้ว่ามันจะจับได้ไหม ที่ผมนั้นชอบมันมากเหลือเกิน...

“มึงไปรอที่รถก็ได้ เดี๋ยวไปหาทีมสวัสดิ์ก่อน” ฝ่ามือบางยกขึ้นดันตัวมันออกไปให้พ้นทาง ซึ่งกุ่มก็ทำตามอย่างว่าง่าย มันพยักหน้ารับแล้วปลีกตัวออกไปหามังกรที่ยืนก้มมือเรียก

นับวันยิ่งอันตราย

หมายถึง... อันตรายต่อหัวใจผม

“พฤกษ์ เราขอบคุณน้อยสิ นะ?” ระหว่างที่บอกลาคนในทีมสวัสดิ์เสร็จเรียบร้อย แขนบางก็โดนรังเบา ๆ จากใครอีกคน พอหันไปมองก็เจอกับอิงที่ทำหน้าอีกอกราวกับกำลังลำบากใจ ผมถอนหายใจออกมาเล็กน้อยแล้วหันตัวกลับไปหา

“ถ้าเรื่องกุ่ม อิงล้มเลิกเถอะ กุ่มมันไม่สนใจที่จะมีแฟนหรอก”

“เรา... เราก็ไม่ได้อยากจะเป็นแฟนกุ่มซะหน่อย” เธอเลิกล้อหนักกว่าเดิมอีก ยิ่งใบหน้าน่ารักนั้นแดงเผือกเป็นลูกมะเขือเทศ มองลงมาจากชั้นสามก็เชื่อไม่ลงหรอกว่าไม่อยากเป็นแฟน

“แต่เราก็ชอบกุ่มจริง ๆ นะ...”

“...”

“เพราะงั้น ช่วยเราได้ไหม... พฤกษ์สนิทกับกุ่มนี่นา” เธอเงยหน้ามองพลาซงซ้อนสายตาอย่างออदอ่อน ถ้าเป็นผมสมัยที่ไม่ได้ชอบกุ่ม ป่านนี้ก็คงให้ความช่วยเหลือเธอไปแล้ว แต่ตอนนี้ผมรำคาญอิงมากผมบอกตรง ๆ ออกกองตั้งแต่หกโมงเช้าลากมาถึงหกโมงเย็น เธอมาตามตื้อเรื่องไอ้กุ่มประมาณสิบหกรอบอะ

นี่ถ้าอิงไม่ได้จับกุมแต่เป็นมังกร ป่านนี้เธอโดนด่าเปิงไล่ตะเพิดออกนอกกองไปแล้ว เพราะมังกรมันไม่เคยใจดีกับผู้หญิง

แล้วก็ขบอกรไ้ตรงนี้เลย่ว่าความอดทนของम्मันก็มีขีดจำกัดเหมือนกัน ที่เห็นว่าเฟรนด์ลี้ชีเล่น เป็นมิตรกับทุกคน ใครขอให้ทำอะไรก็ยิ้มรับแล้วทำให้ มันก็เป็นนิสัยของम्मจริง ๆ ส่วนหนึ่ง

และอีกส่วนหนึ่งก็จะเป็นแบบนี้

มือเรียวยกขึ้นเสยผมด้านหน้าขึ้นไปอย่างลวก ๆ ก่อนจะก้าวเท้าเดินไปยังลานจอดรถ ที่มีกุมภายืนรออยู่กับมังกร ระหว่างนั้นก็เอ่ยถามกับคนข้างกายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เราให้อิงถามเราได้หนึ่งคำถาม เลือคดี ๆ นะ”

“จั้น... เราอยากรู้ว่าช่วงนี้กุมติดใครอยู่ไหม”

อีกสิบเมตร เราจะเดินถึงลานจอดรถ

ขาทั้งสองข้างหยุดเดินไปข้างหน้ากะทันหัน เป็นเหตุให้เธอเดินชนกับแผ่นหลังของम्मแผ่วเบา ใบหน้าเรียวหันกลับไปหาเล็กน้อยเพื่อตอบคำถามนั้น

“ไม่รู้สิ ช่วงนี้เห็นติดแต่เราอะ”

น้ำเสียงที่ตอบกลับไปในั้นแสนจะอ่อนหวานและนุ่มนวลชวนขวยเขิน

“แล้วก็อย่าไปเรียกมันว่ากุมนะ กุมมันไม่ชอบให้ใครเรียกห้วน ๆ แบบนี้นอกจากเรา”

“เอ๊ะ? แต่เพื่อน ๆ ห้องพฤกษก็เรียก-”

“ขีดเส้นใต้คำว่า **เรา** นะอิง”

“...”

“เรา ที่แปลว่าพฤษะอะ”

แต่สายตาก็คือเย็นชาระดับสิบ



Episode 3

- When I'm with you I feel like I'm at home -

8.16 a.m.

แสงแดดอันอบอุ่นในยามเช้า ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มที่นอนเปลือยท่อนบนลืมตาตื่นแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะพื้นที่ว่างข้างกายนั้นเย็นเฉียบราวกับไม่มีใครนอนข้าง ๆ เขามาเป็นเวลาหลายชั่วโมงต่างหากที่สามารถทำให้กุ่มภาตื่นได้

มือหนาเอื้อมไปยังโตะหิ้วเตียงควานหาของบางอย่างอย่างสะเปะสะปะ ก่อนจะลุกขึ้นนั่งแล้วขยับตัวไปยังที่นอนฝั่งของพฤษภาที่ติดกับกำแพงและหน้าต่าง ของบางอย่างที่ว่ำนั่นก็คือโทรศัพท์ บุหรี่ และไฟแช็ก

มือหนึ่งยกไฟแช็กขึ้นจุดบุหรี่ที่ใช้ริมฝีปากงับไว้ ส่วนอีกข้างก็เลื่อนหารายชื่อของใครบางคนในบันทึกการโทรออกด้วยอารมณ์ขุ่นมัว

กุ่มภาในวันนี้ ตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด

มันไม่ใช่เพราะตัวเองตื่นเข้าได้อย่างน่ามหัศจรรย์

แต่เป็นเพราะเขาตื่นมาแล้วไม่เจอพฤษภาต่างหาก

[อ้าว ทำไมตื่นเร็วจัง] เขาคดโทรออกรอสัญญาณจากปลายสายไม่ถึงสองวินาที อีกฝ่ายก็รับพร้อมกับถามเขาด้วยน้ำเสียงสดใส

“ไอ้มังกรมาปลุก” กุมภาเลือกที่จะโกหกอีกฝ่ายไป เพราะไม่อยากตอบความจริงว่าตัวเองตื่นเพราะพฤษภไม่ได้นอนข้างเขา

[หืม ไอ้มังกรเนียนะ ฝนฟ้าท่าจะตกห่าใหญ่] พฤษภถามกลับอย่างไม่อยากจะเชื่อ เพราะรู้ ๆ กันอยู่ว่าช่วงนี้มังกรติดแฟนยิ่งกว่าอะไรดี และยังถ้าวันไหนน้องจินแฟนมันมาค้างที่ห้องกว่าจะได้เห็นหน้าค่าตากันก็นูน ตะวันตกดิน

“แล้วมึงถึงบ้านหรือยัง”

[เนี่ย จอตรถเสร็จมึงก็โทรมาพอดี]

“อืม” จมูกโด่งพ่นควันขาวพุ่งออกมาเล็กน้อย ขยับมือเปิดหน้าต่างออกไปจนสุดแล้วเท้าแขนข้างที่ถือโทรศัพท์ลงกับขอบหน้าต่างอย่างง่วง ๆ

เพราะวันนี้เป็นวันเสาร์ หลังจากที่เขา พฤษภ มังกร และคนอื่น ๆ ออกกองติดต่อกันมาหลายวันอย่างบ้าคลั่ง อาจารย์ประจำวิชาที่สงสารเด็ก ๆ นักศึกษาจึงไปทำหนังสือลาหยุดให้กับนักศึกษาทั้งสองห้องเรียน เพื่อเอาไปยื่นให้อาจารย์ที่สอนในวันจันทร์และอังคาร ทำให้พวกเขามีวันหยุดติดต่อกันสี่วัน พฤษภก็เลยถือโอกาสนี้เดินทางกลับบ้านที่ต่างจังหวัดไปตอนเช้ามีดซึ่งกุมภาเองก็รู้ว่าพฤษภจะเดินทางวันนี้ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเจ้าตัวจะออกจากห้องไปตั้งแต่เช้ามีดก็เลยรู้สึกแค้นนิดหน่อย...

รีบอย่างกับกลัวว่าบ้านจะหายอย่างนั้นแหละ

“กลับวันไหน”

[พรุ่งนี้ไง กูบอกมึงไปตั้งหลายรอบ ทำไม่ไม่จำเลย]

“...” คนถูกบ่นหน้าบึ้งทันควัน กำลังจะอ้าปากพูดสวนกลับไป อีกฝ่ายก็ดันบ่นกลับมาเสียก่อน

ยี่สิบนาทีก่อนหน้านั้นหมดไปกับการที่เขาถูกพฤษภาต่อว่าและบอกให้เขาอย่าลืมทำงานบ้าน
ในส่วนของตัวเองด้วย

ทำมาเป็นบอกทำให้เขาทำงานบ้านในส่วนของตัวเอง ถ้ามั่นใจเถอะว่าทุกวันนี้ใครกันแน่
ที่เป็นคนทำงานบ้านให้ ทั้งกวาดถู ซักผ้าตากผ้า ล้างจาน ทำกับข้าว หน้าที่ทุกอย่างเป็นของกุมภา
ทั้งนั้น

แต่ถามว่าเขาไปบ่นอะไรได้ไหม

คำตอบก็คงรู้กันอยู่

[แค่นี้ก่อนนะ แม่กูเรียกแล้ว]

“เดี๋ยวก่อน”

[หืม?]

“...”

[กุม?]

“...” กุมภานิ่งเงียบไปทั้ง ๆ ที่ตัวเองเป็นคนรังไม่ให้ปลายสายวางสายไปแท้ ๆ ร่างสูง
กวาดมองไปรอบตัว พลังครุ่นคิดหาข้ออ้างในหัวไปด้วยว่าตัวเองรังพฤษภาไว้เพื่ออะไร ก่อนที่
ดวงตาคมกริบจะมาจบบนมือที่บุหรีในมือที่ใกล้จะหมดมวนเต็มที

“บุหรี”

[บุหรี?]

“...บุหรีกูหมดแล้ว ที่บ้านมึงยังมีอยู่ไหม”

[ของเก่าหมดแล้วเหรอ ไหนบอกว่าวันละমনัง]

“หมดแล้ว”

[เฮ้อ... ไปเอาของกูมาก่อนก็ได้ อยู่ในตู้เสื้อผ้าอะ]

“อือ” ร่างสูงขานรับในลำคอเบา ๆ พลังพ่นควันบุหรี่ย่อออกไปให้มันลอยปะปนไปกับสายลมด้านนอก ก่อนจะใช้ขอบหน้าต่างเป็นที่เชี่ยบบุหรี่แล้วโยนมันทิ้งลงถังขยะข้างเตียงอย่างแม่นยำ

บุหรี่ยี่ห้อที่พวกเขาพูดถึงนั้น เป็นบุหรี่ยี่ห้อที่อาของพฤษภาซื้อมาฝากจากเมืองนอก กุมภาจะชอบยี่ห้อนี้เป็นพิเศษเพราะมันหอมและไม่บาดคอเวลาสูบ ต่างจากยี่ห้ออื่นที่แสบคอแล้วกลิ่นก็เหม็นด้วย ทั้งเขาและพฤษภาเป็นคนสูบบุหรี่เยอะพอสมควร ที่ห้องก็เลยมีตุ่นไว้คนละสองสามซอง

[มีอะไรอีกไหม] ปลายสายถามกลับมาเสียงแผ่วเมื่อเห็นว่ากุมภาเงียบไป

“ไม่มี”

[โอเค งั้นกูวางแล้วนะ]

“อืม”

ไร้การรั้งใด ๆ จากกุมภา เจ้าตัวกวาดสายแล้วโยนโทรศัพท์ทิ้งไว้บนเตียงก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปยังตู้เสื้อผ้าฝั่งที่เป็นส่วนของเขา

เมื่อประตูตู้เสื้อผ้าเปิดออก ดวงตาคมกริบก็กวาดไปมองซองบุหรี่ยี่ห้อที่เขาที่ยังไม่ได้แกะใช้งานวางซ้อนกันอยู่สามซอง

มือหนาเอื้อมมือไปหยิบมันมาถือเอาไว้ในมือ สาวเท้าเดินกลับมานั่งบนเตียงอีกครั้ง

คราวนี้เขาไม่ได้หันหน้าออกไปนอกหน้าต่าง แต่กลับเอนหัวฟังกำแพงแล้วจุดไฟแช็กสูบบุหรี่อีกครั้ง

ริมฝีปากเรียบพ่นมวลอากาศสีขาวขุ่นเป็นวงกลมให้มันลอยคละคลุ้งอยู่ในห้องอย่างเบือหน่าย

บุหรี่ยุ่หมดแล้ว

“หมดแล้วอะไรกันล่ะ...”

หลังจากอาบน้ำอาบเท้าในตอนสายเสร็จ

ปัง ๆ ๆ!

“ไอ้กุ่ม แดกข้าวกัน!”

มังกรตัวจริงก็มายืนทุบประตูห้องของเขาเสียงดังปังปังไม่เกรงใจห้องข้าง ๆ เลยสักนิด นี่ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าหงุดหงิดอันดับต้น ๆ ของกุ่มภาเลยก็ว่าได้เพราะเขาไม่ชอบเวลาที่เพื่อน ๆ ของเขามารบกวนเวลาพักผ่อนหรือมาบุกห้องเขาตามอำเภอใจ

ถึงวันไหนมีประชุมกอง เขาจะสวดมนต์อ้อนวอนในใจทันทีว่าอย่าให้สถานที่ประชุมมาตกอยู่ที่ห้องของเขาเลย เพราะนอกจากจะต้องหุงหาอาหารมาให้พวกมันกินแล้ว ห้องคอนโดฯ ขนาดกำลังดีสำหรับการอยู่แค่สองคนก็ต้องมารองรับไอ้พวกบ้าที่เสียงดังโหวกเหวกอีก

“อะไร ไอ้พฤษณ์ไม่อยู่แล้วทำหน้าที่หงุดหงิดใส่กูแบบนี้หรอ” มังกรเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าเจ้าของห้องกำลังทำหน้าที่ตาบอดบุญไม่รับใส่ กุ่มภาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะจัดการปิดประตู

ล็อกห้องให้เรียบร้อย เพิ่งจะมาสังเกตว่าแฟนไอ้มังกรก็ยืนอยู่ตรงนี้ด้วยเหมือนกัน จินตะยกมือไหว้
สวัสดีเจียบ ๆ ซึ่งเขาก็ผงกหัวรับแล้วออกตัวเดินไปพร้อมมังกร

ร้านข้าวที่พวกเขามานั่งกินกันไม่ใช่ร้านหรูหรอะไร แต่เป็นร้านอาหารตามสั่งธรรมดาที่
เขา พฤษภา และมังกรมาเจอกันเป็นครั้งแรก การพบเจอของพวกเขาจะเรียกว่าบังเอิญก็เรียกได้
ไม่เต็มปากนัก วันนั้นเป็นวันที่ร้านข้าวคนแน่นมาก เด็กหนุ่มผู้ซึ่งหิวโหยทั้งสองพยายามมองหา
ที่ว่างในร้านอย่างเอาเป็นเอาตาย จนสุดท้าย พฤษภา ก็เจอกับที่ว่างด้านในสุด

“...” นาเสียชีวิตที่โต๊ะนั้นโดนจับจองโดยเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มีหน้าตาหล่อเหลา แต่แฝง
ไปด้วยความไม่เป็นมิตร

ถ้าหากคิดว่าเรื่องแค่นี้จะทำให้พฤษภาล่าถอยไปหาร้านอื่นละก็ คิดผิดแล้วละ เพราะ
พฤษภาคมั่นกล้ายิ่งกว่าอะไรดี มือเรียวสวยลากเก้าอี้ออกมาพร้อมกับดึงกุ่มภาหน้าว่างนั่งลง
หน้าตาเฉย

“อะไรของพวกมึง” มังกรเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดสุด ๆ

หากเป็นคนปกติ ป่านนี้คงกลัวจนหัวหดหรือไม่ก็เดินไปหาโต๊ะอื่นแล้ว

“ขอนั่งด้วยนะ”

แต่พฤษภากลับยิ้ม

ยิ้มเนียนะ!?

“คนหล่อต้องมีน้ำใจนะลูกพี่”

“...”

“สั่งข้าวหน่อยครับ” คนตัวเล็กกว่ายกมือขึ้นตะโกนอย่างร่าเริง ผิดกับกุมภาพันธ์นอน
พับหน้าลงกับโต๊ะ และมังกรที่นั่งมองคนพวกนี้ด้วยสายตาเอือมระอา

เห็นเขาบอกว่าเด็กนักเรียนโรงเรียน x แม่งไม่ปกติสักคน สงสัยจะจริงวะ...

“พี่กุม เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

กิก

มือหนาจะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองสบตากับจินตะที่เอ่ยถามเขาด้วยความ
เป็นห่วง ถัดไปข้าง ๆ ก็เห็นว่ามังกรกำลังพยักพยับหน้ามาทางจานข้าวตรงหน้าเขา เจ้าตัวถึงได้
เพิ่งรู้ว่าตัวเองนั่งเหม่อปลางเขี่ยข้าวเล่นจนหกเลอะเทอะไปหมด เขาสำยหน้าให้เป็นคำตอบ
แล้วหยิบกระดาษทิชชูมาเก็บกวาดเศษข้าวที่กระจัดกระจายให้เรียบร้อย

“เวลาไอ้พฤกษ์ไม่อยู่ มันก็เป็นแบบนี้แหละ... อย่าไปใส่ใจเลย”

“อ้อ”

นนสิ ไม่ต้องมาสนใจพี่หรอก

ดวงตาคมมองภาพบรรยากาศตรงหน้าด้วยสายตาเรียบนิ่ง ก็คงจริงอย่างที่ไอ้มังกรว่า
เวลาพฤกษ์ไม่อยู่ด้วยเขามักจะไม่ค่อยมีสติหรือไม่ก็นั่งเหม่ออยู่บ่อยครั้ง คงเพราะเคยชินกับการที่
มีคนคอยดูแลเอาใจใส่ตลอด

บางทีกุมภาพันธ์ก็ไม่ค่อยเข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงได้ยึดติดกับพฤกษ์มากขนาดนั้น เป็นเพราะว่า
เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยเด็กหรือเปล่า นั่นคือสิ่งที่เขาคิดมาได้สักพักแล้ว

แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนักหรอก

ไอ้พฤษไม่อยู่ห้องแคว้นเดียว ทำไมมันน่าเบื่อขนาดนี้วะ

เรื่องนี้ต่างหากละ ที่เป็นปัญหาใหญ่สำหรับเขาในตอนนี้

เบื่อจะตายห่าอยู่แล้ว...

[พฤษ]

It is best to love wisely, no doubt; but to love foolishly is better than not to be able to love at all

ความรักที่ดีคือจะต้องมีให้พอดี ไม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไป แต่ถึงแม้ว่าจะเป็นความรักที่โง่เขลา แต่ก็ยังดีกว่าคนที่ไม่มีความรัก

Romeo and Juliet - William Shakespeare

พีบ!

หนังสือโศกนาฏกรรมความรักโรมิโอ แอนด์ จูเลียต ที่อยู่ในมือถูกดึงออกไปจากมือเร็ว
โดยผู้มาใหม่

โครงหน้าที่ยิ้มแย้ม ประกอบไปด้วยดวงตาสองชั้นสีน้ำตาลเข้มที่คมกริบแต่แฝงไปด้วยความดุตัน จมูกโด่งรับกับริมฝีปากเรียวสีชา และรูปร่างสมส่วนที่สูงถึงร้อยแปดสิบห้า ซึ่งทุกอย่างที่กล่าวมานั้นตรงข้ามกับผมโดยสิ้นเชิง

“จะกลับบ้านทำไมไม่บอกพี่ก่อน” เสียงเข้มเอ่ยขึ้นคล้ายอารมณ์เสีย นั้นทำให้ผมเพลอขมวดคิ้วหน้าบึ้งกลับไปข้าง กระซอกหนังสือที่เขาดึงไปกลับมาอยู่ในมือแล้วพลิกตัวนอนหันหลังให้

“พฤกษ์ จะคุยดี ๆ กันไม่ได้เลยใช่ไหมวะ” เจ้าของใบหน้าหล่อเอ่ยถามอีกครั้ง เขาคนนี้เป็นพี่ชายคนรองของผม ชื่อเตชิน อายุยี่สิบสี่ปี ตอนนี้อย่างงานเป็นนักดนตรีอิสระตามร้านตามอีเวนต์ต่าง ๆ และที่สำคัญคือผมกับมันไม่ถูกกันสักเท่าไร อาจจะเพราะเราอายุไล่ ๆ กันมันก็เลยมีปากเสียงกันตลอด

พี่เตชอบกีดกันไม่ให้ผมทำนู่นทำนี่ หรือไม่ก็ปากหมาใส่บอกว่าผมไม่มีวันทำอะไรได้ดีได้ดีแบบคนอื่นเขา

คิดดูดี พี่น้องเขาพูดจาหมา ๆ ใส่กันแบบนี้หรอ

“จะกลับบ้านนี้ต้องรายงานตัวด้วยหรอ ที่บ้านนะไม่ใช่โรงเรียน จะได้มีการเช็คชื่ออะ”

“พฤกษ์!”

“เต พฤกษ์ ทะเลาะอะไรกันอีกเนี่ย” จังหวะที่กำลังเขม่นใส่กัน เสียงหวาน ๆ ของพี่อัญญา พี่สาวคนโตสุดของบ้านนี้ก็ดังขึ้นด้านหลัง เราทั้งคู่หันขวับไปทางต้นเสียงทันทีที่ก็เห็นว่าพี่อัญกำลังเดินมาทางนี้ พร้อมกับเด็กหญิงตัวน้อยในชุดเจ้าหญิงกระโปรงบานด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

“ผมแปลนะพี่อัญ! ไอ้พฤษ์มัน-”

“เดี๋ยวละ อย่าทะเลาะต่อหน้าหลานสิ” หญิงสาวยกมือห้ามปรามไม่ให้พี่เตหลุดคำหยาบออกมาต่อหน้าลูกสาวของเธอ

ใช่ครับ เด็กหญิงตัวน้อยคนนี้เป็นลูกสาวของพี่อัญ เธอชื่ออลิส อายุสี่ขวบ ส่วนพี่อัญอายุสามสิบแล้ว

ครอบครัวผมออกจะเป็นครอบครัวใหญ่นิดหน่อย ในบ้านก็ประกอบไปด้วย ปู่ ย่า, ตายาย, พ่อ แม่, (ไอ้) พี่เต, พี่อัญ, พี่เมฆ สามี่พี่อัญ, อลิส และผม รวมแล้วสิบเอ็ดคน

และสถานที่ที่ผมอยู่ตอนนี้คือบ้านที่ต่างจังหวัดของผมเอง เป็นไรขนาดใหญ่เนื้อที่ประมาณ 50-60 ไร่ ซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจากฝั่งของตาผม ด้านหน้าของไร่เป็นคาเฟ่ขนาดกลาง ด้านข้างเป็นสวนผลไม้ต่าง ๆ นานาชนิด มีเปิดบางโซนให้ลูกค้าได้เดินชม เดินถ่ายรูปด้วย ถัดไปก็เป็นตัวบ้านขนาดใหญ่ มีต้นไม้ล้อมรอบให้ความร่มรื่นและสบายใจ

“พี่อัญดูมันนะ กลับบ้านไม่เคยบอกกล่าว มาถึงก็มานอนอู้ไม่ช่วยทำงานทำการบ้างเลย”

แต่มันจะไม่สบายใจก็เพราะมีไอ้พี่เตมันยืนบ่นผมอยู่ตรงนี้นี่แหละ

นี่ถ้าไม่เห็นว่าเป็นพี่นะ ผมกระโดดถีบขาคุ่ตกลงคุน้ำไปแล้ว!

“ช่วยงานนี่คืออะไร ให้ไปนั่งหล่อ ๆ เรียกลูกค้าเข้าคาเฟ่เหรอ?”

“...” คนถูกถามถึงกับขมวดคิ้วทำหน้าไม่พอใจสุด ๆ แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ กลับหมุนตัวหันหลังแล้วเดินออกไปทางคาเฟ่ทันที เวลาพี่เตหมดคำจะเถียงก็มักจะเป็นแบบนี้แหละ เดินหนีลูกเดียว

“เราสองคนก็ยังเหมือนเดิมเลยนะ เจอหน้ากันที่ไรต้องทะเลาะกันทุกที” พี่อัญห้อยอกาย
นั่งลงข้าง ๆ พลังอุมอลิสานั่งบนตักตัวเอง

“เราสองคนที่ไหนกันล่ะพี่อัญ พี่เตนนั่นแหละที่ชอบเข้ามาหาเรื่องผมก่อน สงสัยไม่มีใครจับ
ก็เลยชี้หงุดหงิดละมั้ง”

“ฮิ ๆ อย่าไปพูดให้เตได้ยินเชียวละ เขาจะโมโหหนักกว่าเดิมอีก”

“ยิ่งพี่อัญพูดแบบนี้ผมก็ยิ่งอยากพูดให้มันได้ยิน” ริมฝีปากเรียวสวยหลุดยิ้มคำออกมา
เมื่อจินตนาการถึงเหตุการณ์ที่พูดประโยคนั้นใส่พี่เตในหัว ไม่อยากจะนึกเลยว่าคนชี้แก็กโมโหเก่ง
แบบนั้น เวลาได้ยินคำว่าไม่มีใครจับจะทำหน้าแบบไหนใส่ผมกัน

เลวร้ายที่สุดก็คงมีแลกหมัดกันบ้างแหละ

จากนั้นเวลาก็ล่วงเลยไปเกือบจะเย็น ผมที่เข้ามาช่วยงานคาเฟ่ในส่วนเครื่องดื่มและ
ขนมหวาน พอเห็นว่าไม่ค่อยมีลูกค้าแล้วก็เลยฝากให้พนักงานช่วยดูแลไปก่อน ส่วนตัวเองก็นั่ง
คุยเล่นกับพี่อัญและหนูอลิสานั่ง

“น้ำพุฤษ น้ำพุฤษกกก”

“อลิจะเอาอะไรคะ” โนม้ตัวลงไปเอ่ยถามใกล้ ๆ หนูน้อย เธอหยุดคิดไปชั่วขณะก่อนจะ
หัวเราะออกมาอย่างร่าเริงสมวัย

“อลิชอบน้ำพุฤษที่จุต!” ฝ่ามือเล็กนุ่มนิ่มเอื้อมมือคว้าแก้วเนียนทั้งสองข้างของผม
เข้าไปใกล้ ก่อนจะแนบริมฝีปากจิ้มลิ้มลงบนปลายจุกช้าแล้วช้าเล่าจนพี่อัญต้องบอกให้หนูน้อย
หยุดก่อน น้ำพุฤษจะล้นแล้ว

โอย ช็อตนี้พุฤษตาย

อลิ หนูโตขึ้นอย่ามีแฟนเลย น้ำพุทฤษฎีใจสลายหมด ฮือ ๆ ๆ ๆ ๆ

“จริงสิ พี่นึกว่าพุทฤษฎีจะมากับเพื่อนคนนั้นเสียอีก” ระหว่างที่กำลังเก็บแก้วและจานอาหารมาใส่ถาดไว้เพราะถึงเวลาปิดให้บริการแล้ว พี่อัญก็เอ่ยถามขึ้นราวกับเพ็งจะนึกขึ้นได้ คิ้วเรียวเล็กขึ้นอย่างสงสัยว่าพี่สาวผมหมายถึงใคร

“เพื่อนคนไหนอะ ไอ้มังกรเธอ”

“พี่จำชื่อไม่ได้นะ จำได้แค่ตัวสูง ๆ หน้าตาหล่อแต่นิ่ง ๆ สายตาดูเย็นชา-”

กริ่ง

ประตูคาเฟ่ถูกเปิดออกโดยใครบางคน ในระหว่างที่พี่อัญกำลังอธิบายลักษณะของเพื่อนคนนั้นให้ผมฟัง ผมรีบหันตัวกลับไปเตรียมบอกผู้ที่มาใหม่ว่าคาเฟ่ถึงเวลาปิดให้บริการแล้ว

“...”

คำพูดนั้นก็ต้องกลืนหายไป

“อ้าว! คนนี้ไงพุทฤษฎี! เพื่อนพุทฤษฎีที่พี่บอก”

เพราะร่างสูงของกุมภาพันธ์ไม่น่าจะมาอยู่ที่นี่ได้ กำลังยืนล้วงกระเป๋าแล้วส่งสายตามามองผมด้วยแววตาเรียบนิ่ง

มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่มันจะมายืนอยู่ตรงนี้ ในเวลาแบบนี้ กุมภาพันธ์ก็มือขึ้นไหว สวัสดีพี่อัญอย่างนอบน้อม แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญหรอก! มันมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงมากกว่า! ผมรีบวางของในมือทั้งหมดแล้วลากมันออกมาคุยนอกร้านทันที

“มึง... มึงมาได้ยังไง ไม่สิ มึงมาทำไมอะ”

“อยากมาเที่ยวบ้านมึงเฉย ๆ” คำตอบที่ไม่สมเหตุสมผลนั้นทำให้ผมขมวดคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย จะบอกว่ามันกวนตีนผมหรือ ก็ไม่น่าใช่ มันต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่ ๆ มันถึงได้ยอมลงทุนขับรถมาเป็นร้อย ๆ กิโลเมตรเพื่อมาหาผมที่นี่

หรือมันอยากมากินผลไม้ที่สวนของบ้านผม?

“แล้วทำไมไม่มาพร้อมกันตั้งแต่แรกล่ะ”

“...”

“กุม?” ดวงตาเรียวสวยซ้อนขึ้นมองเมื่อเห็นว่ามันเงยไป

“กูโกหก” กุมก้าวเข้ามาอีกหนึ่งก้าว ระยะห่างของเราจึงลดเหลือแค่ไม่กี่สิบเซนติเมตร

“...”

“กูแค่อยากมาหามึง” ฝ่ามือใหญ่กว่าเกือบเท่าหนึ่งของมันยกขึ้นโอบท้ายทอยตัวเองเอาไว้ ส่วนดวงตาก็เฉยเมองไปทางอื่น ท่าทีที่คล้ายกับว่ากุมภากำลังประหม่าไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม นั้นทำให้ผมรู้สึกว้าบหน้าตัวเองกำลังร้อนผ่าวมากขึ้นเรื่อย ๆ

และสิ่งที่กล่าวออกมาในระยะประชิด

ก็ทำให้หัวใจเต้นผิดจังหวะยกใหญ่

“เวลามึงไม่อยู่ด้วย กูไม่ชินเลยวะพฤกษ์”

ก่อนที่มันจะละลาย เพราะวาจาที่อ่อนหวานนั้น



Episode 4

- We tend to fall in love with mean people -

จนแล้วจนรอด

“กินเยอะ ๆ นะลูก”

“ขอบคุณครับ”

ไอ้หล่อหน้ามึนก็มาค้างที่บ้านผมจนได้ มันปรับตัวได้รวดเร็วมากประหนึ่งว่ามันคือ
ลูกคนที่สี่ของบ้านผม พอพอกับแม่ที่เพิ่งกลับมาจากธุระในเมืองเห็นว่าเพื่อนผมมาเที่ยวที่บ้าน
ทั้งคู่ก็ดีใจยกใหญ่ ทำกับข้าวต้อนรับอย่างเอิกเกริก เพราะปกติแล้วผมจะไม่ค่อยได้เล่าเรื่องเพื่อน ๆ
ให้ทางบ้านฟังเท่าไร

“ตกเองก็ได้มั้ง”

เพราะมันจะมีคนปากหมาชอบแซะชาวบ้านเขาไปทั่วล่ะสิ

“...” กุมภาพันธ์วัดสายตามองไปทางฟี่เตที่พูดจาหมา ๆ ออกมาลอย ๆ ด้วยสายตาเรียบนิ่ง
ซึ่งผมเองก็ร่วมวงกับมันด้วย ส่งสายตาพิฆาตไปให้ไอ้ฟี่เตแบบไม่พอใจสุด ๆ จนฟี่อึ้งต้องเอา
ข้อนิ้วที่ยังไม่ได้ใช้มาเคาะหน้าผากผมเบา ๆ

‘หี’ นั่น! กูแอบได้ยินนะไอ้ฟี่เต! เมื่อกัมันแอบหัวเราะเยาะผมอะ!!

“ตอนมัธยม กุมไช่คนที่สอบเข้าโรงเรียน x แล้วได้คะแนนสูงสุดหรือเปล่าลูก เหมือนแม่จะคั่นหน้าเรานะ” แม่ผมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน จนผมชะงักมือที่กำลังตักผัดฟักทองให้ปูกับย่าไปชั่วขณะ

อย่าบอกนะว่าแม่จะเล่าเรื่องนั้น...

จำได้ใช่ไหมที่ผมเคยเล่าให้ฟังว่าเรารู้จักกันตอนประถม ช่วงขึ้นมัธยมต้น กุมภามันจะไปสอบเข้าโรงเรียนที่ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งรวมของนักเรียนหัวกะทิ มันน่าจะไม่มีปัญหาอะไรหรอก เพราะเป็นคนเรียนเก่งมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ได้อันดับหนึ่งของชั้นเรียนมาโดยตลอด แต่ผมจะได้กริ่งท้ายของห้องเลย

พอเข้าเทอมสุดท้ายลากยาวไปจนถึงช่วงปิดเทอม ก็เลยไปขอให้แม่พาไปเรียนพิเศษติวหนังสือหนัก ๆ เพื่อที่จะได้สอบเข้าโรงเรียนเดียวกันกับกุม ทุกวันนี้ก็เลยไม่ใช่ได้กริ่งท้ายของห้องอีกต่อไปแล้ว แต่กลายเป็นหกคนที่เรียนเก่งที่สุดในสาขา (กุมภา มังกร ไทท์ ผม เต้ ฝุ่น)

“ครับ” กุมภายักหน้ารับพลางเคี้ยวข้าวไปด้วย

“จริง ๆ ด้วย! นี่พ่อ จำได้ไหมตอนที่เรากำลังเลือกโรงเรียนให้เจ้าพฤษณ์นะ”

“อ้อ ที่อยู่ ๆ พฤษณ์มาขอเรียนพิเศษ-”

“พ่อจำ แม่จำ กินเยอะ ๆ นะ!” ผัดฟักทองที่ตอนแรกมันควรจะอยู่ในจานของปูกับย่า กลับกลายเป็นนอนแอ้งแม้งอยู่ในจานข้าวของพ่อกับแม่ทันที กระจกที่ตักให้ก็ส่งสายตาขูไปแบบสุด ๆ ว่าขอละพ่อจำแม่จำ อย่าเล่าอะไรไปมากกว่านี้เลย! ไ้อ้ห่อมันยิ่งชี้แก้งลูกชายพ่อแม่อยู่นะ!!

“เรื่องอะไรเหรอครับ” นั่น! ยังจะไปมีหน้าเอ่ยถามต่ออีก ผมรีบใช้มือดันใบหน้าหล่อกม ออกไปไกล ๆ แล้วตักกับข้าวไปใส่จานมันเยอะ ๆ เป็นการตัดบท

“นี่ ปลากระพงทอดน้ำปลาฝีมือพ่อกูร่อยมาก กินซะ”

“พฤกษ์ เรื่องอะไร”

“ยังจะถามอีก กินเข้าไปได้แล้ว!”

กุมภาพันธ์เราเบา ๆ ในลำคอราวกับอารมณ์ดีที่ได้แก้มผม จากนั้นบทสนทนาบนโต๊ะอาหารก็แปรเปลี่ยนเป็นเรื่องราวของพี่เมฆ เหมือนว่พี่เมฆจะได้เลื่อนตำแหน่งเมื่อไม่นานมานี้ ก็เลยถือโอกาสบอกกล่าวให้ผมฟังด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ซึ่งผมเองก็ยินดีกับเขาด้วย

เมื่ออาหารสุดอลังการได้สิ้นสุดลง คนในบ้านต่างแยกย้ายไปนอนบ้านใครบ้านมัน รวมถึงผมและกุมภาพันธ์ด้วย

ต้องบอกก่อนว่าพื้นที่ตัวบ้านของผมนั้นแบ่งเป็นบ้าน 3 หลัง

หลังแรกเป็นบ้านปู่ย่า หลังที่สองเป็นบ้านพ่อแม่ พี่เต และผม หลังสุดท้ายเป็นบ้านตายาย พี่อัญ พี่เมฆ และอลิส

ถึงจะบอกว่าพี่เตใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านนี้กับผมก็เถอะ นาน ๆ ที่มันจะกลับบ้านมาให้เห็นหน้า เหมือนกับผมนี่แหละ ดังนั้นของในห้องหับก็เลยไม่ค่อยมีทิ้งไว้เท่าไร

“พฤกษ์” กระจกที่กำลังใช้ผ้าผืนเล็กซับหยดน้ำที่เกาะอยู่ตามเส้นผม เสียงนุ่ม ๆ ของกุมภาพันธ์ก็ดังขึ้นด้านหลัง

พี่

พร้อมกับสัมผัสเย็น ๆ จากร่างกายที่โอบกอดร่างกายของผมเอาไว้ พอเงยใบหน้าขึ้น มองเงาสะท้อนจากกระจกบานยาวตรงหน้า ก็เจอกับดวงตาคมกริบในระยะประชิดแบบที่ไม่ทันได้ตั้งตัว ท่อนบนที่เปลือยเปล่าไร้อาภรณ์ใด ๆ ปกปิด แตกต่างจากท่อนล่างที่ยังมีผ้าเช็ดตัวพันเอาไว้ห่อหุ้ม

ตึกตัก ตึกตัก

ใบหน้าเริ่มร้อนผ่าวเมื่อริมฝีปากได้รู้ประกะซิบเสียงแผ่วข้างใบหู

“ไม่มีชุดนอนใส่”

“...”

“มีอะไรให้กูใส่นอนไหม” เสียงนุ่มเอ่ยถามขึ้นอีกครั้งพลางคลายอ้อมกอดออก

รู้อะไรไหม ตอนนี้ในหัวผมมันกำลังมีความคิดสองอย่างทำการสู้รบกันอยู่

โดยที่พลุกษ์ฝ่ายดีมีคุณธรรมนั้นบอกว่า “ไปขอยืมชุดจากห้องพี่เตลี ขนาดตัวก็เท่ากัน น่าจะใส่ได้นะ” แต่ในขณะเดียวกัน พลุกษ์ฝ่ายอกุศลนั้นกลับบอกว่า

“ชุดอะไรไร้สาระ! ผ้าเช็ดตัวผืนเดียวนี้แหละดีที่สุด!!”

“อ้อ... อืม รอแป๊บนะ” ใจจริงก็อยากจะเลือกฝ่ายอกุศลหรอกนะ แต่ถ้าทำแบบนั้น ผมคงหัวใจวายตายคาเท้าไอ้กุ่มทันทีเลยแหละ เอ่ยปากบอกให้มันนั่งรอในห้องเงียบ ๆ ก่อนที่ตัวเองจะเดินออกจากห้องนอน ตรงไปยังห้องของพี่เตลีที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับห้องผม โดยที่มีบันไดอยู่ระหว่างกลาง

เอาตรง ๆ เลยนะ การที่มันชอบไม่ใส่เสื้อแล้วเดินโทง ๆ ออกมาหาผมโดยที่มีแค่
ผ้าเช็ดตัวปกปิดส่วนล่างแค่ผืนเดียวแบบเมื่อกี้เนี่ย ผมก็เห็นมาบ่อยจนชินตาไปแล้ว และไอ้การที่
อยู่ ๆ ก็เดินเข้ามากอดคอผม ผมก็โดนบ่อยจนรับมือได้แล้ว

แต่การที่มันทำสองอย่างนี้พร้อมกันเนี่ย เพิ่งจะเคยโดนเป็นครั้งแรก

ปัญหาหนึ่งของไอ้กุ่มที่พังก์นี้มันเริ่มจะหนักขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ใช่การชอบถอดเสื้อนอนหรือ
อะไรหรอก แต่เป็นการสกินชิปต่างหาก

มันคืออะไรนั่นหะ? สกินชิปถ้าเอาให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือการแตะเนื้อต้องตัวกันนั่นแหละ
ไม่ว่าจะเป็นการจับมือถือแขน ลูบหัว สวมกอด หรืออะไรต่าง ๆ ที่ไม่มากเกินไป แต่ช่วงนี้รู้สึกว่
มันจะมากขึ้นเรื่อย ๆ จนผมแทบจะควบคุมตัวเองไม่ไหวอยู่แล้ว อยากจะเข้าไปกอดมันแล้วบอกว่า
พอทีเถอะกุ่มจ๋า หัวใจกูจะระเบิดอยู่แล้ว ฮือ ๆ ๆ ๆ

แต่ในความเป็นจริงมันทำได้ที่ไหนกันล่ะ เฮ้อ

ก๊อ ก๊อ

เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องพีเต้ ที่มีป้ายแขวนเอาไว้หน้าห้องว่า *A goal without a plan
is just a wish.* (เป้าหมายที่ปราศจากแผน เป็นเพียงแค่คำอธิษฐาน) ซึ่งไอ้เจ้าป้ายหน้าห้องมันก็
มักจะเปลี่ยนไปทุกครั้งที่ผมกลับมาอนที่บ้าน ไม่รู้ว่าจงใจหรือเปื้อนอันเก่า แต่ใครสนกันล่ะ

พอยกมือเคาะประตูห้องไปได้ไม่กี่ครั้ง คนข้างในห้องก็เปิด ประตูออกมาพร้อมกับ
ใบหน้าที่ต้อนรับเอาเสียเลย

“อะไร”

“...”

“ถ้าไม่มีอะไรก็ออกไป จะนอน”

“ตอนแรกก็มีอะ แต่พอเห็นหน้าแบบนี้แล้วอยู่ ๆ มันก็ไม่มี”

“ไอ้พฤกษ์!” มือหนาทำท่าจะเข้ามากระชากคอเสื้อผมเข้าไปจับ แต่ดีที่ร่างกายคุ้นเคยกับสถานการณ์แบบนี้ก็เลยโยกตัวหลบได้ทันช่วงที่ พี่เตเหมือนจะโมโหมากที่เห็นว่าผมตั้งใจจะมากวนตีนมัน สองมือยกขึ้นกอดอก ส่วนดวงตาก็ซ่อนขึ้นมองด้วยสายตาเรียบนิ่ง

“แค่จะมาขอยืมเสื้อกับกางเกงไปให้เพื่อนใส่นอน เห็นว่าตัวเท่า ๆ กัน”

“เพื่อนแน่เหรวะ เห็นสายตาที่มันมองพี่ไหม โคตรไม่เป็นมิตร!”

เออ ผมก็ไม่ได้อยากให้มันเป็นเพื่อนเหมือนกันอะ

“แล้วมันจะมาทำไมถ้าไม่เอาเสื้อผ้ามาด้วย... พี่ไม่ให้ยืมหรอก”

ดวงตาคมหม้อมองด้วยความหงุดหงิด โคตรคิดผิดเลยที่แบกหน้ามาขอยืมเสื้อผ้าจากไอ้พี่เต นอกจากมันจะไม่ให้แล้ว ยังพาลไปว่าไอ้กูมึงอีก ดูท่าที่คุยเล่นกับพี่อัญว่าไม่มีสาวมาให้จีบน่าจะจริง มันถึงได้มาทำหน้ายักษ์ใส่ผมอยู่แบบนี้

“เออ ไม่ให้ยืมก็ไม่ยืม”

“จิ้งก็ออกไป-”

“ผมจะบอกอะไรให้ฟังนะพี่”

“อะไร”

“เวลาพูดถึงคนที่ไม่รู้จักหรือไม่สนิทอะ ใส่ความให้เกิดรติลงไปในคำพูดบ้างก็ดี เดี่ยวเขาจะหาว่าไม่มีใครสอน”

“...”

“...”

“...ขอโทษ” ดวงตาคมที่มีมักจะแสดงแววตาเย่อหยิ่งเบือนไปอีกทางพลางเอ่ยปากขอโทษ และนั่นก็ทำให้ผมนิ่งไปครู่ใหญ่

ใครจะไปนึกเลยว่ามันจะขอโทษผมง่าย ๆ... ตามปกติแล้ว ไม่พีเตะก็ผม คนใดคนหนึ่งจะต้องลงไม้ลงมือชกต่อยกันให้เลือดตกยางออกกันไปข้าง ถึงจะเลิกแล้วต่อกัน

“อ้อ... อืม... ไม่เป็นไร” กลายเป็นว่าต่างฝ่ายต่างอีกอีกใส่กัน ผมตัดสินใจไม่รบกว่น ฟันแล้วเดินกลับห้องไปอย่างมีนัย ๆ

“อ้าว มีกางเกงใส่แล้วหรือ” เมื่อก้าวเท้ากลับเข้ามาในห้อง ก็เจอกับกุ่มภาที่กำลังนั่งสูบบุหรี่อยู่บริเวณระเบียงข้างนอกห้อง โดยที่ท่อนล่างของมันไม่ใช่ผ้าเช็ดตัวแต่เป็นกางเกงวอร์ม ขาวยาวตัวใหญ่ของผม

“จากในตู้” กุ่มภ่ายักพยับหนีไปทางตู้เสื้อผ้า ก่อนจะกวักมือเรียกให้ผมไปยืนข้างกาย

“ทำไมไม่เห็นถามอะไรเพิ่มเลย เรื่องที่กูมาหาจริง” บุหรี่หนึ่งมวนถูกย่นมาจากก้านนิ้วเรียวยาว ใบหน้าเรียวก้มหน้าลงไปใช้ริมฝีปากบางจับ ก่อนที่ชิปโป้สีดำแกะสลักตัวอักษรภาษาอังกฤษสีเงินจะยื่นมาจุดไฟให้อย่างรู้งาน คว้นกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นไปปะปนกับอากาศในยามค่ำคืน ไม่นานนักมันก็จะจางหายไป

เราต่างนิ่งเมื่อคำถามนั้นเอ่ยออกมา

ก่อนที่ผมจะเป็นฝ่ายอ้าปากเอ่ยคำตอบออกไป

“ก็มึงบอกเองว่าอยากมาหา... มันก็หมายความว่าตามนั้นไม่ใช่หรือ”

“...”

“...”

“อืม หมายความว่าแบบนั้น”

“หมายถึง...”

“ก็แค่เหงาที่เพื่อนไม่อยู่ด้วย”

“...”

บุหรี่ยิ่งเริ่มมอดไหม้ไปเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับอัตราการเต้นของหัวใจผมที่มันเริ่ม
ผ่นจิ้งหะลง

ออกจะดูโง่ไปสักหน่อย ที่ตัวเองดันไปคาดหวังคำตอบอะไรที่มันลึกซึ้งจากร่างสูงข้าง ๆ
พอไม่ได้ยินแบบที่ใจหวังเอาไว้ ดวงตาเรียวที่จดจ้องไปยังสวนข้างบ้านก็เริ่มร้อนผ่าวขึ้นเรื่อย ๆ
หากกะพริบตาเพียงสักครั้ง สิ่งที่อดกลั้นเอาไว้ก็คงจะทะลักออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“ไปนอนเถอะ” กุมขยี้บุหรี่ยิ่งลงกับขอบระเบียงเพื่อให้ไฟมอด ก่อนจะโยนมันทิ้งลงถังขยะ
ที่วางไว้ใกล้กับตัว

“พฤกษ์?”

“อืม” ส่งเสียงตอบกลับไปแผ่วเบา บุหรี่ยิ่งมวนในมือที่ยังสูบไปไม่ถึงไหนถูกขยี้ให้ไฟมอด
แล้วโยนลงพื้นอย่างไม่ใส่ใจนัก

ผ้ามานสีครีมถูกดึงออกมาปิดบานประตูระเบียงเอาไว้ ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนบนเตียง
ขนาดกลางที่มีผู้ชายตัวสูงสองคนนอนเบียดกัน มันก็ดูเล็กลงไปทันตา

“กุม...”

“หืม”

“มึงคิดว่า...”

“...”

“...เปล่า พรุ่งนี้ออกจากบ้านเช้า ๆ หน่อยนะ” หมอนข้างลายแมวตัวเล็กถูกผมจับจอง
ก่อนที่เราจะนอนหันหลังให้กัน ได้ยินเสียงกุ่มภาเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็ไม่ได้พูดออกมา
มีเพียงแค่เสียงพ่นลมหายใจออกมาเบา ๆ เท่านั้น

มึงคิดว่า... กุมีสิทธิ์เป็นมากกว่าเพื่อนมึงไหมวะ

หลายวันต่อมา

หลังจากกลับจากบ้านที่ต่างจังหวัด เราก็แทบจะไม่ได้คุยถึงเรื่องนั้นกันอีก ช่วงนี้เป็นช่วง
ใกล้สอบมิดเทอม งานทุกอย่างที่คั่งค้างในรายวิชาต่าง ๆ ก็ต้องทยอยเคลียร์ ทยอยส่งให้อาจารย์
เพื่อรักษาเกรดเอาไว้ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาผมหรอก เพราะงานทุกอย่างผมส่งไปตั้งแต่วันแรก ๆ ที่
อาจารย์สั่งแล้ว ช่วงนี้ก็เลยมาหัวหมกกับเรื่องการออกกองทำหนังสือ ถ่ายโฆษณาในวิชาอื่นแทน

“ไอ้พฤกษ์ มึงได้ข่าวไหมว่ามีน้องปีหนึ่งมาตามจีบไอ้กุมอยู่”

“รู้ วันนั้นก็เห็นอยู่”

“หืม? รู้แล้วมึงไม่ทำอะไรเธอ” ประโยคคำถามของไอ้เต้ทำให้ผมละสายตาจากกระดาษรายงานในมือ ช้อนดวงตาขึ้นมองอย่างสงสัย

“แล้วทำไมกูจะต้องทำอะไรด้วย กูไม่ใช่ไอ้มึงกระนะที่จ้องจะงาบหัวใครตลอดเวลา”

“...ก็เห็นปกติ เวลาไม่มีใครมาอยู่กับเพื่อนรักมึง สีหน้ามึงจะเหมือนแมวขู่เลยนี่”

“เธอ” ผมตอบคำถามนั้นกลับไปแบบส่ง ๆ ก่อนจะกลับมานั่งวางพลีต วางโครงเรื่องโฆษณาต่อ

พักนี้มีคนมาตามจีบไอ้กุ่มแบบที่ไอ้เต้บอกจริง ๆ ซึ่งผมก็รู้ทุกอย่าง รู้ว่าเธอเป็นใคร สาขาไหน รู้กระทั่งว่าไอ้กุ่มมันไม่ได้ให้ความสนใจเธอเลยแม้แต่หน่อย แล้วก็รู้ด้วยว่าช่วงนี้มันตามติดผมมากกว่าแต่ก่อน

แล้วยังไงล่ะ เป็นได้แค่เพื่อน ทำไมจะต้องเป็นเคียดเป็นร้อนแทนมันด้วย

ผมกำลังจะตัดใจจากไอ้กุ่ม นั่งทบทวนความรู้สึกที่เป็นไปไม่ได้มาตั้งแต่คืนวันนั้น วันที่เรายืนสูบบุหรี่ตรงระเบียงด้วยกัน

กลิ่นบุหรี่ในวันนั้นมันช่างหอมหวาน แตกต่างจากความรู้สึกของผมที่โคตรขมขึ้น

มันเหนียนะเว้ย ไม่ใช่ไม่เหนียน... ไม่รู้จะรักไปเพื่ออะไรแล้วถ้ามันยังอยากให้ผมคงอยู่ที่สถานะเพื่อนแบบนี้

อ๊อ้ย ทำไมชีวิตกูมันดราม่าขนาดนี้วะ ไหนมึงบอกว่าตัวเองฉลาดนักหนา เรียนเก่งได้ ท้อปห้องมาตลอดไงไอ้กุ่ม! ทำไมเรื่องแบบนี้มึงโง่จังอะ ไม่ได้ไ้รู้ว่ากูแอบชอบมึง! ฮือ ๆ ๆ

“นี่ก็ใกล้ช่วงสอบมิดเทอมแล้วใช่ไหม งั้นคาบนี้อาจารย์ให้เป็นคาบฟรีก็แล้วกัน ใครจะ
สะสางงานหรือประชุมงานกลุ่มก็ตามสบาย แต่อย่าส่งเสียงดังมากละ” เสียงอาจารย์ประจำวิชา
โฆษณาที่พูดผ่านไมค์หน้าชั้นเรียนดังขึ้น ทำให้ตัวแทนเซกอย่างไอ้ไทท์ลุกขึ้นยืนแล้วออกไปใช้ไมค์
เพื่อหารือเกี่ยวกับการแบ่งกลุ่มทำงานวิชานี้

“คือว่ากลุ่มกูกับกลุ่มมังกรยังมีคนไม่ครบอะ ขาดกลุ่มละสองคน มีใครอยากอยู่กับ
พวกเราไหม”

“กลุ่มไทท์กับกลุ่มมังกร ใครอยู่ในนั้นบ้างอะ” หลินยกมือขึ้นถาม ไทท์ก็เลยเรียกมังกรที่
นั่งอยู่หลังห้องข้าง ๆ กับผม ออกไปอธิบายหน้าห้อง

“กลุ่มกูมี กู ไอ้กุ่ม ไอ้ฝุ่น ไอ้มีน”

“ส่วนกลุ่มไทท์นะ มีไทท์ เต๋ บุม พิล์ม”

“อ้าว แล้วพฤษะละ” น้ำหันมาถามผมอย่างแปลกใจ เพราะปกติแล้วเพื่อน ๆ จะเอา
ชื่อผมใส่เข้าไปในกลุ่มกับไอ้กุ่มเลยโดยที่ไม่ต้องมาถาม แต่คราวนี้ผมบอกไอ้มังกรไปว่าขอ
คิดดูก่อน

“ว่าไงไอ้พฤษะ” เสียงเข้มของมังกรดังขึ้นผ่านไมค์หน้าห้องเรียน

“กู-”

กีก

จังหวะที่กำลังจะเอ่ยปากตอบ ดวงตาเรียวสวยก็พลันไปสบตากับไอ้กุ่มที่ตอนนี้ควรจะ
พุบหน้านอนหลับกับโต๊ะเรียน ไม่ใช่นั่งทำคามองผมด้วยสายตาเรียบนิ่งแบบนี้

บรรยากาศน่าอึดอัดที่แผ่ออกมาจากสายตาของกุมภา มันทำให้ผมเลือกที่จะหลบสายตา แล้วเอ่ยตอบไอ้มังกรออกไปเสียงแผ่ว

“กูจะอยู่กับไอ้ไทท์”

“ไม่ยากอยู่กับกูเหรวะ” ไอ้มังกรถามเสียงขุ่น

“เออ มึงแม่งชอบใช้งานกูเยี่ยงทาส ใครจะอยู่ก็อยู่ กูไม่อยู่แล้วหนึ่ง” คำตอบนั้นสร้างเสียงหัวเราะให้กับเพื่อนร่วมเชก ซึ่งผมเองก็ทำเป็นหัวเราะเฮฮาตาม ๆ กันไป แตกต่างจากกุมภา...ที่กำลังทำหน้าราวกับไม่พอใจเล็ก ๆ แต่มันก็เพียงครู่เดียวเท่านั้นที่ผมเห็นสีหน้าแบบนั้น

หรือว่าผมจะตาฝาด...

“พฤกษ์ เดี่ยวกูต้องแวะไปคุยงานกับไอ้มังกร มึงกลับก่อนได้เลยนะ” หลังเลิกเรียน ร่างสูงของกุมภาก็เดินเข้ามาโอบคอเหมือนเดิมด้วยความเคยชิน ผมเองก็พยายามทำตัวปกติโดยการส่งยิ้มกลับไป

“มึงจะกลับมากินข้าวที่ห้องไหม จะได้ซื้อเผื่อ”

“กิน แต่ดึก ๆ หน่อย”

“อืม โอเค” พักหน้ารับก่อนจะเดินไปส่งมันที่รถของมังกร เรายืนพูดคุยกันนิดหน่อย ก่อนจะจบด้วยการโดนไอ้มังกรส่งสายตาคาดโทษที่ผมไม่ยอมไปอยู่กลุ่มเดียวกับมัน ก็เข้าใจได้ว่าทำไมถึงอยากให้ผมไปอยู่ด้วยนักหนา

กุมภาโง่งล่ะ ถ้าไม่มีผมอยู่ในกลุ่ม ไอ้กุมจะกลายเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งที่ชอบ

การนอนหลับเอามาก ๆ งานการไม่ค่อยอยากจะทำต้อง ให้อัมกรเป็นห่วงกลัวงานจะไม่คืบหน้า
ก็เลยอยากให้ผมอยู่ด้วย

“แค่งานตัวเองมึง อีกอย่าง กูก็ยังไม่เคยทำงานเป็นจริงเป็นจังกับไอ้ไทท์เลย จะเรียนจบ
อยู่ละ ขอทำงานกับมันหน่อยจะเป็น-”

“น้องพฤกษ์?”

กิก

“น้องพฤกษ์จริง ๆ ด้วย!”

น้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความดีใจโผล่ออกมาเสียงดังจนผมสะดุ้งโหยง พอหันใบหน้า
กลับไปตามเสียงก็เจอกับชายหนุ่มรูปร่างสูงประมาณผม ไว้ทรงผมทูปล็อกแสกข้างสีเทาเขียว
สวมเสื้อซิปสีน้ำตาลของคณะนิเทศฯ แต่เป็นสาขาเทคโนโลยีการโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียง
หรือเรียกสั้น ๆ ว่าเด็กทีวี ยืนโบกมือทักทายผมด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“...พีเปรม”

ริมฝีปากเรียวสวยพิมพ์คำชื่อผู้ชายตรงหน้าออกมาอย่างลื่นตัว

เขาคือผู้ชายคนแรกที่มีสิทธิ์เข้าถึงพื้นที่ในหัวใจผมได้มากกว่าคนอื่น ๆ ก่อนที่ผมจะรู้ว่า
ว่าตัวเองนั้นชอบกุมภาพันธ์

“เพิ่งรู้ว่าพฤกษ์เรียนคณะเดียวกับพี บังเอิญจังเลย”

เป็นมากกว่ารุ่นพี่

เป็นมากกว่าคนรู้จัก

เป็นมากกว่าคนคุ้นเคยกัน

เอาง่าย ๆ ก็คือแฟนเก่านั่นแหละ...

“ใคร” ฝ่ามือหนาตึงข้อมือเล็กเบา ๆ จนผมหลุดจากภวังค์ความคิด ดวงตาเรียวเบิกกว้าง ขึ้นเล็กน้อยที่เห็นว่าคนที่ตึงไม่ใช่กุ่มภาแต่เป็นมังกร มันคงคิดว่าผมเคยโดนทำอะไรไม่ดีใส่ก็เลย ออกตัวปกป้อง เพราะรูปร่างและหน้าตาของมังกรดูดูต้นน่ากลัวกว่าหลายเท่า ผมรีบขึ้นข้อมือออก แล้วดึงตัวให้มันกลับมาเย็นข้าง ๆ

ก็จริงอย่างที่มันคิด ผมกับพีเปรมเราจบกันไม่ค่อยดีเท่าไร ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะผม ยังเด็ก ค่อนข้างเอาแต่ใจ อยากให้เขามาสนใจมาก ๆ ส่วนพีเปรมก็เป็นนักบอลโรงเรียน ไม่ค่อย มีเวลาให้ แถมยังมีมือที่สามเข้ามาพัวพันอีก เราก็เลยทะเลาะวิวาทกันค่อนข้างหนัก

อ่านไม่ผิดหรอกครับ ต่อยกันนิ้วกันจนฟิรปภ. ประจำสนามบอลที่มาห้ามก็โดนลูกหลง หมดผมเข้าไปด้วย ร้อนไปถึงพีเตที่ตอนนั้นมาวิ่งเป็นเพื่อนผมต้องเข้ามาช่วยห้าม

“พีเปรมมีธุระอะไรหรือเปล่า” ผมถามพลางยกมือขึ้นกอดอกป้องกันตัวสุด ๆ ไม่ใช่ว่า กลัวพีมันจะมาทำอะไรผมหรอก

กลัวมือตัวเองนี่แหละจะไปต่อยหน้าพีมันอะ!

“นี่เพื่อน ๆ พกซ์หรือ”

“อืม”

“จิ้งไปหาที่คุยกันไหม พี่ยาก-”

“คุยกันตรงนี้ได้” ไม่ใช่เสียงผมแต่เป็นกุ่มภา นึกว่าใบ้แตกไปแล้วพ่อจ๋า มันยื่นล้วงกระเป๋า

ทำหน้าที่เรียบเรียงใส่พีเปรม ซึ่งพีเปรมเองก็ไม่ได้สะทกสะท้านเท่าไร พยักหน้าอย่างว่าง่ายตามที่ไอ้กุ่มบอก

“พีจะมาชวนไปหาอะไรกินนะ อยากคุยเรื่องเก่า ๆ ด้วย”

“เรื่องเก่า ๆ มีอะไรให้คุยหรือไงพี”

“เรื่องของเราไง... พอดีพี่อยาก-”

พีบ!

เออ ชาตินี้ไอ้พีเปรมคงพูดไม่จบประโยคสักทีหรอก เพราะไม่กุ่มก็มั่งกรมัวแต่ขัดจังหวะ ผมอยู่ได้ คราวนี้คนที่ดึงข้อมือผมนั้นไม่ใช่มั่งกร แต่เป็นกุ่มภา

ร่างสูงก้าวมายืนข้างหน้า ใช้ร่างกายและส่วนสูงที่มากถึงร้อยแปดสิบสาม บดบังพีเปรมให้พ้นจากระยะการมองเห็นของผม ก้านนิ้วเรียวยาวยกขึ้นเกี่ยวปอยผมด้านข้างที่เริ่มยาวไปตัดเอาไว้ข้างใบหูที่เริ่มแดงแจ๋

มันย่อตัวลงมาจนสายตาเราประสานกัน

“ไม่ไปได้ไหม”

ตึกตัก ตึกตัก

รูปประโยคขอร้องแสนอ่อนหวานดังออกมาจากริมฝีปากได้รูปของกุ่มภาแผ่วเบา ราวกับว่ามันตั้งใจพูดให้ได้ยินแค่เราสองคน

“ตามไปคุยงานกับกูก็ได้...”

“เอ่อ น้องพฤก-”

“เดี่ยวเลี้ยงครัวของต๋ี่มึงชอบ รัญพี่ซัดแท่งรสซ็อกโกแลตกล้วย ชาเขียวหวานน้อย
แล้วก็มัพินร้านนั้น”

“แตกเยอะฉิบหาย” เสียงไอ้มังกรดังแว่วมา แต่ตอนนี้มันไม่ได้เข้ามาสัมผัสเท่าไร ภาพ
ที่ผมเห็น เสียงที่ผมได้ยินอยู่ตอนนี้มีเพียงแค่สุดหล่อที่ชื่อกุมภาเท่านั้น แถมฉากหลังรอบตัวมัน
ยังมีหม่อมวลดอกไม้แบ่งบานอยู่อีก ถ้าเป็นในการ์ตูนญี่ปุ่น ตอนนี้ดวงตาผมคงเปลี่ยนเป็นรูปหัวใจ
ไปแล้วละ

ใบหน้าเรียวลดลงหงิก ๆ ก่อนจะเอียงศีรษะไปมองพี่เปรมที่ยืนรออยู่ข้างหลังกุมภา

“โทษทีนะพี่เปรม ผมมีประชุมงานกับเพื่อน ไม่ว่างแล้ว”

แล้วเอ่ยปฏิเสธเสียงดังฟังชัดที่แม้แต่ตัวเองก็ยังแอบตกใจว่าจะกระตือรือร้นไปไหน

“เดี๋ยวสิน้องพฤษ”

“ตามนี้นะ”

“เก็บเศษหน้าตัวเองด้วย”

มังกรและกุมภาลัดกันพูดคนละประโยคตามลำดับ ก่อนที่เราจะไปรวมตัวกันที่ห้อง
ไอ้มังกร โดยที่มันขับรถไปเอง ส่วนผมก็ซื้อมอเตอร์ไซด์ไอ้กุมเพื่อกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องก่อน

เออ ไอ้ที่บอกว่าจะตัดใจอะ ขอเลื่อนไปก่อนแล้วกันนะ วันนี้ยังไม่พร้อม

เนี่ย ภาพที่มันทักผมให้เมื่อกี้ยังตราตรึงใจอยู่เลย ไว้หายเมื่อไหร่จะกลับมาตัดใจอีกที
นะครับ

ขณะที่เปรมยืนมองส่งพฤกษ์และเพื่อนอีกคนหนึ่งที่เขาคุ้นหน้าคุ้นตา สายตาก็พลันประสานกันกับกุ่มภาที่กำลังหันใบหน้ามาด้านข้าง เพื่อฟังประโยคบอกเล่าของพฤกษ์ที่ซ่อนมอเตอร์ไซค์อยู่ด้านหลัง เขารีบส่งยิ้มไปให้กุ่มภาตามปกติ

“...” แต่รอยยิ้มนั้นก็ค่อย ๆ อันตรธานหายไปเมื่อไม่ได้รับการตอบรับใด ๆ กลับมาไม่มีทั้งการผงกหัว การส่งยิ้มกลับ หรือภาษากายใด ๆ มีเพียงแค่สายตาเยือกเย็นที่จ้องมองมาทางเปรมราวกับกำลังประเมินเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า

และมันก็เป็นอย่างนั้นอยู่ครู่ใหญ่จนกระทั่งจบประโยคของพฤกษ์ กุ่มภาถึงได้เอ่ยตอบกลับไปแล้วว่าขอมือขาวให้เอื้อมมากอดเอวสอบเอาไว้กันตก

ใบหน้าที่โผล่พ้นมาแค่ดวงตาเพราะสวมหมวกกันน็อกปรายสายตามามองสบตากับชายหนุ่มอีกครั้ง

คราวนี้นั้นไม่ใช่สายตาเย็นชา แต่กลับแฝงไปด้วยความดุตัน

เปรมส่งยิ้มกลับไปอีกครั้ง ทำท่าเหมือนไม่เห็นความดุตันที่แฝงในดวงตาคู่นั้น ก่อนที่ทั้งคู่จะออกจากคณะนิเทศฯ ไป ที่ตรงนี้จึงเหลือแค่เปรมที่ยืนพิงรถยนต์ตัวเอง ในมือถือโทรศัพท์ราคาแพงเอาไว้ ก่อนจะใช้นิ้วสไลด์หน้าจอเพื่อหารายชื่อของใครบางคนในโซเชียลมีเดีย

ไม่แน่ใจว่าเป็นโชคคิของเขาหรือเปล่า ที่อีกฝ่ายยังใช้บัญชีเดิมอยู่ แต่แค่เห็นรูปโปรไฟล์ที่เป็นรูปถ่ายที่ปลอม รอยยิ้มกว้างก็ปรากฏออกมาให้เห็น

ระหว่างที่พิมพ์ข้อความส่งไปหา ภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ก็แวบเข้ามาในหัวเขาอีกครั้ง

คิวเรียวลู่ลงอย่างผิดหวังเล็กน้อย ที่ประโยคบอกเล่าของพฤกษ์และการกระทำของกุ่มภา มันสวนทางกันอย่างชัดเจน

‘นี่เพื่อน ๆ พกซ์หรือ’

‘อืม’

“มองอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อเราขนาดนั้น เพื่อนแน่หรอวะ...”

ขอละ อดล่าให้ได้มาเจอกันทั้งที รอบนี้ขออย่าให้หัวเลย



Episode 5

- *Everything happens for a reason.* -

ภายในห้องชุดสองชั้นที่คฤหาสน์ชาวดำเทา มีเฟอร์นิเจอร์และข้าวของเครื่องใช้ค่อนข้างน้อยเพราะอาศัยอยู่แค่คนเดียว ถึงพักหลังมานี้จะมีน้องจินมาอยู่ด้วย แต่มันก็ยังน้อยกว่าห้องของผมอยู่ดี

ตามพื้นหน้าโทรทัศน์และโต๊ะกาแฟตัวเล็กหน้าโซฟาตัวยาวสีที่นั้งสีเทาเข้ม มีแผ่นกระดานและเอกสารมากมายวางเกลื่อนกลาดไปหมดจนแทบไม่มีพื้นที่ให้เดิน

“ก็บอกอยู่ว่าให้อาตามกูตั้งแต่แรก จะได้ไม่ต้องมาลำบากทีหลัง”

“ตามมึงเหี้ยไร มึงเข้าใจคำว่างานกลุ่มไหมไอ้ปิง”

“น่า ๆ ค่อย ๆ คุยกันสิวะ”

บนโซฟาสีที่นั้งถูกจับจองโดยสามหนุ่มสามคาแรกเตอร์ที่ไม่น่าเชื่อเลยว่ามันจะมาอยู่กลุ่มเดียวกันได้ คนแรกคือเจ้าของห้อง มังกร คนที่สองคือฝุ่น คนที่สามคือปิง ส่วนผู้ชายอีกสามคนที่เหลือก็นั่งกระจัดกระจายกันไป

กลุ่มภูมิ ภู ไอ้กุ่ม ไอ้ฝุ่น ไอ้มีน

ในตอนแรกที่ไอ้มังกรมันหาคนเข้ากลุ่มวิชาโฆษณาในคาบเรียน ก็ได้สมาชิกเข้ามาเพิ่มอีกสองคนคือ ไอ้ปิงกับไอ้รัน ก็เลยกลายเป็นกลุ่มชายล้วน ถึงกลุ่มนี้จะมีหนุ่มหล่อหน้าตาดีเยอะ

แต่ก็เป็นที่ยืนยันโดยถ้วนหน้าว่าไอ้มังกรนั้นเข้มงวดแค่ไหนในการทำงาน

บทจะโหดก็โหด บทจะใจดี... มีให้แค่กับน้องจินสุดที่รักของมันคนเดียวเท่านั้นแหละ

หลายคนคงจะคุ้นกับไอ้ฝุ่นอยู่แล้วเพราะมันสนิทกับไอ้กุ่ม มันจะแนะนำคนอื่นคร่าว ๆ ให้ฟังก็แล้วกัน

“ไอ้ปิง มึงก็ใจเย็น ทำงานกลุ่มนะ ต้องคุยกันก่อนสิ” คนที่เหมือนจะพยายามเป็นฝ่ายไกล่เกลี่ยไม่ให้ไอ้มังกรเปิดศึกกับไอ้ปิงคือ มิน มันเป็นผู้ชายใจเย็นเหมือนไอ้ไทท์ แต่น้อยกว่า เพราะบางทีมันก็ไม่ได้เย็นอะไรขนาดนั้น มีโกรธมีเคืองอยู่เหมือนกัน ต่างจากไอ้พ่อพระอย่างไทท์ ที่ไม่ว่าจะโดนใครพูดอะไรใส่ก็จะยิ้ม ยิ้ม และยิ้ม

“แล้วมึงอะไอ้กุ่ม จะทำงานไหมวะ”

“...”

ส่วนผู้ชายที่กำลังหันไปว่าไอ้กุ่มที่นั่งเล่นเครื่องเกม Ninxxdo ในมือก็คือ ปิง เพื่อนร่วมเซกที่พวกผมไม่ค่อยชอบหน้ามันเพราะฝีปากมันดีสวนทางกับฝีมือโดยสิ้นเชิง พวกผมในที่นี้ก็คือผม กุ่ม มังกร เราสามคนลงความเห็นตรงกันตลอดว่าไม่ชอบหน้าไอ้ปิงเอาเสียเลย แต่เห็นว่าวิชานี้มันยังไม่มีกลุ่มก็เลยต้องรับมันเข้ามาทำงานอย่างช่วยไม่ได้

“เลือก” และมันก็เป็นคนเดียวในเซกที่โดนไอ้กุ่มด่า ปกติสุดหล่อของผมจะไม่เอ่ยปากด่าใครเลย และผมก็ไม่เคยเห็นมันด่าคนอื่นนอกเซกด้วย แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก

ทำให้มันพูดเกินสี่ประโยคในหนึ่งครั้งก่อนเถอะ นี่สำคัญ

“เอ่อ... เราวางคอนเซปต์ก่อนดีไหม จะได้กำหนดสเกลคร่าว ๆ ว่าจะถ้ายังไง” และคนสุดท้ายที่มาทำงานด้วยกันคือ รัน เพื่อนผู้ชายที่ดูกล้า ๆ กลัว ๆ ที่จะคุยกับไอ้มังกร เพราะ

เวลามันพูดหรือออกความเห็นจะไม่ค่อยกล้าสบตาเท่าไร

สิ้นสุดประโยคนั้น งานกลุ่มที่ดูจะวุ่นวายก็กลับมาเงียบสงบดังเดิม ถึงตอนแรกมั้งกรรมันเรียกมาประชุมงานวิชาโฆษณา แต่พอเห็นว่ามึงงานวิชาถ่ายภาพสร้างสรรค์ที่มีกำหนดส่งก่อนก็เลยตัดสินใจคุยงานชิ้นนี้ก่อน

กลุ่มผมก็มีเหมือนกัน แต่เพราะได้คิวถ่ายเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ตอนนี้ก็เลยว่างงาน เพราะขณะที่ผมเรียน เวลาจะถ่ายงานภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวที่ต้องใช้สตูดิโอ ต้องมีการทำเรื่องจองคิวเอาไว้ก่อน บางทีไปจองช้า สตูดิโอคิวเต็มก็ต้องหาทางแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าแทน บางคนอาจจะไปเช่าสตูดิโอข้างนอก บางคนตัดสินใจถ่าย ut door ซึ่งมันก็ได้ แต่บางทีสภาพอากาศก็ไม่เป็นใจนัก

สำหรับคนที่ไม่มีอุปกรณ์เสริมอย่างแฟลช หรือไฟ LED ขนาดพกพา จะไปหวังเอาแสงธรรมชาติจากข้างนอกแล้วบังเอิญวันนั้นเป็นวันเมฆเยอะ ไฟไม่เปิดก็คือจบเลยนะครั้บ เพราะแสงเป็นปัจจัยสำคัญมากที่ทำให้ภาพของเราดูมีมิติ ดูสวย สามารถเปลี่ยนอารมณ์ของภาพได้เลย

“อาจารย์บอกว่าหัวข้อในคราวนี้ให้ถ่ายในคอนเซปต์สิบสองราศี”

“ลองหารูปมาดูเป็น Reference ก่อนดีไหม” ไอ้ฝุ่นที่ใช้โน้ตบุ๊กตัวเองต่อสายเข้ากับจอโทรทัศน์ พิมพ์ข้อมูลลงไปก่อนจะสลับมาเปิดดูรูปในอินเทอร์เน็ต

ดวงตาเรียวละสายตาจากการประชุมที่แสนจะวุ่นวายเพราะมันเริ่มเถียงกันอีกแล้ว ตัวเปิดก็ไม่ใช้ใครแต่เป็นไอ้มึงกรกับไอ้ปิง ก่อนจะหันกลับมาจดจ่อกับของกินที่สุดหล่อมันไปกว้านซื้อมาให้ตามที่มันพูดจริง ๆ

เดี๋ยวเลี้ยงครั้วของต์ที่มึงชอบ ธัญพืชอัดแท่งรสช็อกโกแลตกล้วย ชาเขียวหวานน้อย แล้วก็มัทพินร้านนั้น

ทุกอย่างที่กุมภากล่าวมาทั้งหมด ได้วางอยู่บนโต๊ะกินข้าวตรงหน้าผมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยที่ข้าง ๆ ผมก็มีน้องจินกำลังนั่งทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษอยู่เงียบ ๆ มีบ้างที่เราสบตากัน ก่อนที่จินจะเป็นฝ่ายยิ้มให้ผม

เอาเถอะ ขนาดน้องจินยังทนได้ ผมก็ต้องทนให้ได้ละวะ

เวลายังคงดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเข้าสู่ช่วงเที่ยงคืนของวันใหม่ น้องจินขึ้นไปนอนบนห้องเรียบร้อยแล้ว เพราะพรุ่งนี้เจ้าตัวต้องตื่นไปทำกิจกรรมของคณะแต่เช้า แต่กลุ่มที่กำลังประชุมงานนั้นก็ยังไม่หยุดงานกันต่อไปโดยไม่มีท่าทีว่าจะเลิกง่าย ๆ ไม่ใช่ว่าโดนไทม์ม็องก์มันบังคับหรอก แต่เหมือนติดลมมากกว่า

ครี๊ด ครี๊ด

จังหวะที่กำลังแถมพ์พินรำนโพรดกินแทนข้าวเย็นที่ควรจะกินตั้งนานแล้ว โทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะกินข้าวก็สั่นหลายต่อหลายครั้งจนผมนึกว่ามีสายเรียกเข้า มือเรียวเอื้อมไปหยิบมาปลดล็อกหน้าจอดูทั้ง ๆ ที่ปากก็ยังคงทำหน้าที่เคี้ยวแถมพ์พินรสร้อยไปด้วย

P Teera-anan

:: นี่พี่เปรมเองนะ

:: ดีใจจังที่น้องยังใช้บัญชีเดิม

:: ว่างคุยกับพี่ไหม?

ดวงตาคู่สวยกวาดสายตาด่านข้อความด้วยความงุนงงขั้นสุด แต่ก็ต้องตาลุกวาวเมื่อ

ข้อความถัดมานั้นเป็นรูปคูปองส่วนลดตัวหนังเรื่องที่เพิ่งเข้าโรงหนังได้ไม่นานมานี้ และเป็นเรื่องที่ผมอยากดูมาก ๆ

P Teera-anan

:: พอดีพี่ได้คูปองนี้มา ไปดูหนังกับพี่ไหม ไม่มีคนไปด้วยเลย

:: เสียตาย

ในใจก็อยากไปดูอยู่นะ แต่มันติดตรงที่ผมต้องไปกับพี่เปรมนะสิ

เราเลิกกันไปนานมากแล้ว ความทรงจำที่มีร่วมกันก็เลือนรางเอามาก ๆ ไหนจะตอนที่เลิกกันก็มีเรื่องมือที่สามมาอีก มันทำให้ผมไม่สามารถมองเขาเป็นพี่ที่แสนดีได้แบบวันแรกที่รู้จักกันแล้วละ

P Teera-anan

:: ถ้าพฤษ์กังวลว่าพี่จะจีบหรืออะไร สบายใจได้นะ พี่ให้เกียรติพฤษ์เสมอ

:: เราไม่ได้เจอกันตั้งนาน ก็เลยอยากถามไถ่ตามปกตินะ

โทรศัพท์ในมือสั่นไม่หยุดโดยที่อีกฝ่ายเป็นคนส่งข้อความมาอยู่ฝ่ายเดียว และผมก็ยังไม่ได้ตอบกลับไปแล้วสักประโยค

หากเป็นเมื่อก่อน ประโยคตอบตกลงคงกดส่งไปง่าย ๆ ตั้งแต่วินาทีแรกที่เขาถามผมแล้ว แต่วันนี้ผมเลือกที่จะปฏิเสธเขา

พฤษ์ CiNEMA 6001

:: ขอโทษนะพี่เปรม

:: ผมไม่ว่าง

P Teera-anan

:: อ้อ

:: อืม

:: โอเค ไม่เป็นไร

หลังจากอ่านข้อความบรรทัดสุดท้ายจบ ก็ชะงักนิ้วที่กำลังจะพิมพ์บอกลาไปเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเหมือนจะพิมพ์อะไรมาเพิ่มเติม แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้ส่งอะไรกลับมา ผมจึงเลื่อนนิ้วเพื่อจะกดออกจากแชตเขา

“คุยอะไร”

กิก

ทว่า น้ำเสียงกดต่ำที่แผ่ไปด้วยความไม่พอใจก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ ใบหน้าเรียวเงยขึ้นมองอย่างตกใจที่ไอ้กุ่มมันมายืนอยู่ตรงหน้าตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ดวงตาคมเลือนสายตาลงมองข้อความที่คุยโต้ตอบกับพีเปรม ก่อนที่คิ้วเรียวจะขมวดเข้าหากันเล็กน้อย

“พีคนเมื่อก็เขาชวนไปดูหนัง... แต่กูไม่ได้ตอบตกลงนะ” ไม่รู้ว่าทำไมตัวเองต้องเลิกเล่นหนักขนาดนี้ด้วย ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ไม่ได้ทำอะไรผิดเลยแม้แต่หน่อย ดูท่าว่าไอ้กุ่มมันจะยังไม่เลิกวุ่นวายกับผม มันเดินอ้อมมาตรงหน้าแล้วถามเสียงแข็ง

“แล้วมันเป็นอะไรกับมึง”

“...แฟนเก่า”

“คบตอนไหน ทำไมกูไม่รู้เรื่อง”

“นานแล้ว แล้วทำไมมึงต้องทำเสียงหงุดหงิดใส่กูด้วยวะ”

“แล้วทำไมมึงไม่บอกกูล่ะ”

ความหงุดหงิดเริ่มพุ่งขึ้นเรื่อย ๆ แทนที่จะเป็นความสงสัยว่าทำไมมันถึงได้อยากรู้เรื่องของผมมากขนาดนั้น ผมไม่เคยเจอและไม่เคยคิดเลยว่ามันจะมีวันหนึ่งที่กุมภาขึ้นเสียงกับผมแบบนี้ ฝ่ามือหนาคว้าข้อมือของผมเอาไว้แน่นจนตัวเกือบเซไปหามัน ยังดีที่เรียวแรงตัวเองก็พอมีเรายังได้ยืนยื้อกันอยู่แบบนี้

“ทะเลาะอะไรกันวะ” ตัวเสื้อของเซกอย่างไอ้ปิงพยายามชะเง้อคอขึ้นมองผมกับกุมที่ยืนจ้องหน้ากัน แต่ก็โดนไ้ม้งกรกันเอาไว้ไม่ให้มันเดินมาเสียดตรงนี้ “มึงอย่าไปเสือก ไอ้ปิง”

“มึงจำเป็นต้องรู้ทุกเรื่องเลยหรอกุม เพราะว่ากูเป็นเพื่อนมึง กูถึงต้องรายงานมึงทุกเรื่องจ้ะเหอวะ!”

มือข้างที่ไม่ได้ถูกจับยกขึ้นแล้วผลักอกมันออกไปไกล ๆ แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ได้ปล่อยข้อมือผมออกจากการกอบกุม ดวงตาคนที่อ่อนโยนลงอย่างเห็นได้ชัดจ้องมองผมคล้ายกับว่ากำลังสับสน

ประโยคที่หลุดออกจากปากมันถึงได้มีแต่ความไม่เข้าใจเต็มไปหมด

“ก็มึงเป็นเพื่อนกู... ไม่ใช่เหอ”

และประโยคนั้น

ก็ยิ่งทำให้ผมหมดความอดทน

พลั๊ก!!

หมัดหนัก ๆ ชัดเข้าไปที่หน้ากุ่มภาเต็ม ๆ จนร่างสูงล้มลงไปกองกับพื้น ดวงตาคนที่เบิกกว้างคล้ายตกใจเลื่อนขึ้นมองสบกับดวงตาที่เต็มไปด้วยหยดน้ำตาของผม

“ปากบอกว่ากูเป็นเพื่อน มึงก็อยู่ในที่ของเพื่อนไปสิวะกุ่มภา ช่วยทำตัวให้เหมือนเพื่อนคนอื่นหน่อย!!”

“แล้วที่กูทำมันต่างจากคนอื่นยังไง”

“เพื่อนทั่วไปเขาไม่ทำตัวแบบมึงหรอกนะ!!”

“แบบกูคือ-”

“กูชอบมึง! คนทั้งโลกเขารู้กันหมดแล้วว่ากูกุติดยังไงกับมึง! มีแต่มึงนี่แหละที่แหม่งควาย ไม่รู้ว่ากูชอบมึงอะ!!!”

ทั่วทั้งห้องต่างเงิบสงัด ไม่มีใครกล้าเอ่ยอะไรออกมา ขนาดมังกรที่เป็นคนคอยห้ามทัพก็ยังพูดอะไรไม่ออก

ผมหมุนตัวกลับไปหยิบกระเป๋าคาดอกของตัวเองมาสะพายเอาไว้ หยิบโทรศัพท์มือถือที่ตกหล่นอยู่ที่พื้นจนฟิล์มกระจกกันรอยแตกตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้มาใส่กระเป๋าางเกง แล้วเดินผ่านคนอื่น ๆ ไปยังประตูหน้าห้อง

“พฤกษ์ อย่าไปนะ...” รูปประโยคขอร้องอ่อนวอนดังขึ้นอีกครั้งพร้อมกับข้อมือที่โดนดึงรั้งเอาไว้ นิ้วเรียวยาวเลื่อนลงมาเกี่ยวพันกันไว้เพื่อลดระยะห่างของเราสองคน มันออกแรงดึงให้ผมยืนอยู่กับที่ให้ได้ แต่นาทีนี้ให้อ้อมกรมารั้งไว้ก็รั้งไม่อยู่แล้วละ

มันทั้งโกรธทั้งเสียใจ ไม่รู้จะระบายเป็นคำพูดยังไงแล้ว

“ถอยไป!!” มือเรียวสะบัดออกอย่างรุนแรงแล้วรีบวิ่งออกจากห้อง โดยที่ไม่ได้หันกลับไปฟังเสียงเรียกร้องของกุมภาอีกเลย

หยดน้ำตามากมายพรุ้งพรุ้งออกมาจากนัยน์ตาคู่สวยโดยไม่มีท่าทีว่าจะหยุดง่าย ๆ ใครต่อใครที่เดินผ่านต่างก็เหลียวมามองผมด้วยสายตาตกใจ แต่ใครสนกันล่ะ! มีกฎหมายบอกเอาไว้หรือไม่ว่าห้ามร้องไห้ในที่สาธารณะแบบนี้ล่ะ!

“แล้ว... มึงก็เลยชวนกุมาร้านเหล้าเนี่ยหรือ” พ่อพระประจำเซกเอ่ย์ถามพร้อมรอยยิ้มขำ

“เออ”

“พูดเพราะ ๆ หน่อยสิ เดี่ยวสาวไม่แลนะ”

“ใครสนกันวะ!!”

ดวงตาที่แดงก่ำจากการร้องไห้มานานหลายนาทิจดจ้องไปยังแก้วที่บรรจุน้ำสีอำพันที่ถูกโซดาเจือจางไปไม่เท่าไรด้วยสายตาเศร้าสร้อย หลังจากที่ได้เดินไปร้องไห้ไปอย่างไม่รู้จุดหมายปลายทาง ก็เจอกับไอ้โหดที่กำลังเดินกลับหอพักพอดิ เลยเข้าไปร้องไห้พึมพำกับมันแล้วลากมันมาร้านเหล้า

แม้มันจะงง ๆ แต่ก็ยอมมาด้วยกัน แถมยังบอกอีกว่าคืนนี้จะให้ค้างที่ห้อง ผมก็เลยตกลง

พอเดินเข้ามาในร้านเพื่อหาโต๊ะนั่งก็เจอกับไอ้เต้และเพื่อน ๆ มันที่อยู่สาขาอื่น มันเลยชวนให้ผมร่วมโต๊ะด้วย

“พฤษ์ใช่ไหม? จำกันได้ปะ” กิณุ่นกินนี่ไปได้ไม่เท่าไร ไหล่ลาดก็ถูกแตะต้องโดยใครบางคน ผมสะดุ้งออกเล็กน้อยแล้วซ่อนดวงตาขึ้นมองอย่างไม่ชอบใจ

“ใครวะ”

“...ลืมไปแล้วหรือ?” ผู้ชายตรงหน้าเหมือนเสียเซลฟ์ไปนิดหน่อยที่ผมจำไม่ได้ โถ่พ่อคุณ คนในมหาวิทยาลัยมีเป็นพัน ๆ คน คุณจะต้องไปนั่งจำหน้าทุกคนที่เดินสวนกันเลยหรือไง แล้วอยู่ ๆ ก็เข้ามาทักว่าจำกันได้ไหม มึงบ้าปะวะ!

เออ ได้แต่คิดในใจจะแหละ ขึ้นพูดออกไปเพื่อน ๆ มันได้รู้มกระที่บผมแน่ คิดได้แบบนั้น ก็เลยส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปยังไอ้เต้ที่นั่งมองสถานการณ์นี้ด้วยสายตาต่าง ๆ

“อ้อ เอ่อ... นั่นเพื่อนของเพื่อนกู ชื่อทัฟ ไอ้ทัฟ มึงมาคนเดียวหรือ”

“เปล่า วันนี้มากับเพื่อนในสาขา...” ไอ้คนที่ชื่อทัฟหลุบสายตามองลงมาสบดวงตากับผมเล็กน้อย ก่อนที่มันจะเลื่อนขึ้นไปมองเพื่อน ๆ ร่วมโต๊ะแล้วเอ่ยเสียงเรียบ “กูไปนะ”

“อ้อ เออ เจอกัน”

“อืม” มันผงกหัวรับแล้วเดินจากไป

จะว่าไงดีละ คาแรกเตอร์แบบนี้มันเหมือนไอ้กุ่มเลนนะ มานิง ๆ พุดจาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ สีหน้าก็ไม่ค่อยแสดง แถมยังพุดจาง ๆ อีก

คนแบบนี้ก็มีเยอะอยู่นี่นา...

“พฤกษ์ มึงไปรู้จักไอ้ทัฟได้ยังไงวะ” ทันทีที่ไอ้ทัฟเดินออกไปพ้นระยะการนินทาของ
โตะผม เตะก็เปิดปากถาม แถมมันยังมีสีหน้าที่ไม่ค่อยสู้ดีอีกต่างหาก

“กูจำไม่เห็นได้เลยว่ารู้จักมันด้วย... ทำไมวะ ตัวอันตรายเหรือ”

“โคตรเลยละ พวกมึงเป็นตัวอันตรายคณะนิเทศฯ ไอ้ทัฟก็เป็นตัวอันตรายของคณะ
วิศวะฯ”

“เออ แล้วพวกมึงจำได้ไหมว่าเมื่อปีที่แล้ว ไอ้ทัฟมันมีแฟน-”

“พอ ๆ วันนี้ไอ้พฤกษ์มันอกหักจากสาวคณะอื่นมานะ มาปลอบใจมันดีกว่า” ก่อนที่
เพื่อนคนอื่นจะได้เล่าเรื่องอะไรต่อ พ่อพระอย่างไอ้ไทท์ก็รีบเบรกไม่ให้มันเล่าเรื่องที่ผมคิดว่ามัน
น่าจะไร้สาระ ก่อนที่ทุกคนจะรุมกันซ้ำเติมสมน้ำหน้าที่ผมโดนหักอก หาว่าจริง ๆ แล้วคนที่
หักอกไม่ใช่สาวที่ไหน แต่เป็นสุดหล่อประจำสาขาภาพยนตร์ต่างหาก

โดยที่ไม่รู้เลยว่าเรื่องที่เพื่อนคนอื่นกำลังจะเล่า นั้นจะมีประโยชน์กับผมในเหตุการณ์
ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตนับจากนี้

1.45 p.m.

ช่วงเป็นการดูหนังที่แสนน่าเบื่อ

ฉากแอ็กชันก็สนุกดีอยู่หรอก แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงได้ไม่มีสมาธิจดจ่อกับการดูหนังเอาเสียเลย

เป็นเพราะคนข้าง ๆ ไม่ใช่กุมภาพันธ์แต่เป็นพีเพิร์มหรือเปล่านะ...

เมื่อคืนหลังจากที่ผมกลับมาจากร้านเหล้าโดยที่มีไอ้ไทท์แบกกลับเข้าห้องมัน

ผมที่โคตรเมาแก็งก็น้อยใจอะไรไม่รู้ กดบล็อกช่องทางการติดต่อของกุมภาพันธ์ทุกทางแล้วกลับไป
ตอบตกลงพี่เปรมว่าจะไปดูหนังด้วย วันนี้ก็เลยมานั่งจุ่มปุ๊กอยู่ในโรงหนังกับเขาแบบนี้

พฤษภา CINEMA 6001

:: ฟรีเปนม

:: หนึ่งอะ

:: ว่างแล้ส ดูกร

:: เลี้ยงพฤษภาด้วยระ

เห็นข้อความที่ตัวเองพิมพ์ไปให้คนข้าง ๆ ก็อยากจะเอาหัวมุดรูแล้วไปโผล่ที่ไหนสักที่
เลยด้วยซ้ำ กูพิมพ์อะไรลงปายยย!!!

ผ่านไปได้ประมาณหนึ่งชั่วโมงเศษ ๆ จุดที่คิดว่าเป็นฉากไคลแมกซ์ของเรื่องก็ผ่านไปแล้ว
ผมจึงตัดสินใจหันไปบอกสั้น ๆ กับพี่เปรมว่ามีธุระ ขอกลับก่อน ก่อนจะลุกจากเก้าอี้โรงหนังเพื่อ
เดินออกข้างนอกทันที ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งตามมาติด ๆ ก็เดาได้ไม่ยากว่าเขาคงตามมา

จังหวะที่ขา กำลังจะก้าวถึงประตูโรงหนัง ข้อมือขวาก็ถูกคว้าไปจับเอาไว้หลวม ๆ

“ให้พี่ไปส่งนะพฤษ”

อย่างหนึ่งที่ผมไม่ชอบคือการถึงเนื้อถึงตัวจากคนที่ไม่สนิทด้วย ถึงจะบอกว่าเราเป็น
แฟนเก่ากัน เคยใช้เวลาร่วมกัน แต่นั่นก็คืออดีต และตอนนี้เราก็เป็นเพียงรุ่นพี่รุ่นน้องหรือไม่ก็
คนรู้จักกันเท่านั้น ผมขืนตัวออกห่างแล้วเร่งฝีเท้าเดินออกไปข้างนอกทันที

“พฤษ รอฟีก่อน!”

“ผมกลับเองได้!”

“อย่าดื้อสิ” ้วยยย ดื้อพ่อมึงสิ! มึงเป็นใครกล้ามาใช้คำว่าดื้อกับภรรยา!!! ใบหน้าเรียว
หันขวับไปหาไอ้พี่เปรมอย่างหมดความอดทน กำลังจะอ้าปากด่าว่าอย่ามาสาระแน

พี่!

สัมผัสอุ่น ๆ ของฝ่ามือใหญ่และกลืนกายอันหอมหวานแสนคุ้นเคยก็รั้งเอาไว้ให้เข้าไปหา
จนร่างกายเอนไปข้างหลังอัตโนมัติ

“พฤษ”

โทนเสียงต่ำแต่แฝงไปด้วยความอ่อนโยนดังขึ้นแผ่วเบา

เพียงเท่านั้น หัวใจที่เคยทำหน้าที่ในจังหวะปกติก็เต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนแทบจะระเบิด
ออกมาข้างนอก

ผมขึ้นตัวออกจากฝ่ามือคู่นั้นก่อนจะหันกลับไปมองมันด้วยสีหน้าอึ้งๆ

“มึง... มาได้ยังไงอะ”

“...ก็ซื้อไอ้นี้เข้ามา” ร่างสูงยื่นตัวหนังสือที่ผ่านพนักงานตรวจตัวมาแล้วให้ผมดู ซึ่งพอ
รับมาอ่าน ภายในใจก็เกิดความรู้สึกมากมายต่าง ๆ ตามมา

ตัวที่กุมให้ผมดูนั้น เป็นตัวหนังสือในกรอบสาม ซึ่งก็หมายความว่าหนังสือในกรอบถัดไป
ต่อจากรอบของผม

“นี่มึง... มึงลงทุนซื้อตัวรอบถัดไปเพื่อมารอกูหรอ”

“อือ”

“เดี่ยว ไม่สิ! มึงรู้ได้ไงว่ากูมาดูหนังรอบไหนอะ!”

“...ไอ้โหดบอกว่ามึงชวนมันไปกินเหล้าแล้วกลับเกือบเช้า กูก็เลยเดาเอาว่ามึงจะมาดูรอบประมาณไหน”

“...”

“แต่ตอนกูมา รถมันติดไปหน่อย ก็เลยต้องซื้อตั๋วรอบถัดไปเพื่อจะได้ม้ายืนรอมึงแบบนี้”
ตัวหนังราคาเกือบสามร้อยบาทถูกดึงออกจากรีเลย์อย่างแผ่วเบา ร่างสูงย่อตัวลงมาเพื่อให้สายตาของเราอยู่ในระดับเดียวกันอย่างที่เขาชอบทำเป็นประจำ

ก่อนที่รอยยิ้มอ่อนโยนที่โคตรเป็นแร็โหดจะปรากฏบนใบหน้าของกุมภาพันธ์

“เมื่อวานขอโทษนะ ที่ไม่ได้คิดถึงความรู้สึกของมึง”

“...”

“กลับไปคุยกันที่ห้องไหม หรือจะไปหาอะไรกินดี... กินไปคุยไปนะ” น้ำเสียงนุ่ม ๆ
ถูกจัดเอาออกมาใช้อีกแล้ว

เพราะว่าชอบมันมากเกินไปหรือเปล่าอะ ร่างกายถึงได้ยอมให้อีกฝ่ายจับข้อมือเดินออกไป
ข้างนอกโรงหนังแบบนี้ ผมส่งเสียงตอบในลำคอกลับไปทั้ง ๆ ที่ก้มหน้าเดินตาม

โดยที่ลืมไปเลยว่าตัวเองมาดูหนังกับใคร เขาเรียวยาวชุดเซ็กซี่ที่ รีบหันใบหน้ากลับไป
หาพีเพิร์มแล้วเอ่ยขอโทษเสียงแผ่ว

“ขอโทษนะพีเพิร์ม ผมต้องกลับไปประชุมงาน...”

“แฟนพฤษณ์เหรอ?” พีเพิร์มก้าวเข้ามายืนจ้องหน้ากุมภาพันธ์ด้วยสายตาที่ไม่พอใจสุด ๆ

จะตอบยังไงดีอะ แบบ เป็นคนที่อยากจะให้เป็นแฟนอะ เมื่อวานก็บอกชอบมันไปแล้ว ด้วย มันกำลังพิจารณาอยู่หรือเปล่าอะ...

“ไปกันเถอะ” กุมภาไม่ได้มีท่าทีสนใจอะไร ทำเหมือนกับว่าที่ตรงนี้ไม่ได้มีผู้ชายที่ชื่อ เปรมยืนอยู่อย่างนั้นแหละ มันทาบฝ่ามือลงบนแผ่นหลังของผมแล้วออกตัวเดินไปข้างหน้า ส่วนผม ที่ไม่รู้จะทำตัวยังไงก็เลยได้แต่เดินไปด้วยกัน

“น้อง พี่ยังคุยกับพฤษณ์ไม่จบเลยนะ” แต่เรื่องมันก็ได้จบง่าย ๆ แบบที่ผมคิด พี่เปรม ว่าด้วยน้ำเสียงไม่พอใจแล้วกระซอกไห้ออกของกุมภาให้เจ้าตัวหันกลับไปคุยกับเขา แน่نونว่า การกระทำนั้นสร้างความไม่พอใจให้กับกุมภาเป็นอย่างมาก เพื่อน ๆ หรือคนที่มันไปมีเรื่อง ชกต่อยด้วยยังไม่เคยถึงเนื้อถึงตัว ทำรุนแรงกับมันแบบนี้มาก่อนเลยด้วยซ้ำ

กุมภาหันตัวกลับไปเผชิญหน้ากับพี่เปรมทันที คราวนี้มันไม่ได้ดีหน้ามันทำหน้าว่าง เหมือนแต่ก่อนแล้ว กลับเป็นสีหน้าหงุดหงิดที่น้อยครั้งนักที่ผมจะได้เห็น

“สาระแนเก่งนักนะ”

และสกลปากที่ทำให้ผมอ้าปากค้าง

“นี่พูดกับพี่เหรอ?”

“เออ ก็มีแค่มีคนเดียวที่ยืนสาระแนเรื่องชาวบ้านเขา แล้วก็อย่ามาตะแคงตัวกู เสนียด”

“อ้าว นี่พูดดี ๆ ด้วยแล้วนะ ทำไม? หวงเก่งแบบนี้เป็นพ่อพฤษณ์หรือไง!” พี่เปรมเข้ามา กระซอกคอเสื้อไอ้กุมเข้าหาตัวอย่างหาเรื่อง ทำท่าจะจ้วงมือตอยหน้าไอ้หล่อ แต่กุมภามันไวกว่า ด้วยความที่มีประสบการณ์ในการชกต่อยมานับไม่ถ้วน มันยกมือปิดมือที่กระซอกคอเสื้อตัวเองอยู่ ออกไป ก่อนจะเป็นฝ่ายกระซอกคอเสื้อพี่เปรมเข้าหาตัวแล้วตะคอกเสียงดัง จนคนที่รอดูหนังรอบต่อไป

หันมามองกันเป็นตาเดียว

“แล้วมาเลือกเหี้ยไร! กูจะเป็นพ่อหรือเป็นผัวพฤษ์ มันไปหนักบาลมึงหรือไง!!”



Episode 6

- *You made me found a happy me.* -

หากชีวิตของเราเป็นเหมือนภาพยนตร์สักเรื่อง ชีวิตของกุมภาพันธ์เป็นภาพยนตร์แนว Dramatic ที่มีแต่ฉากเรียกน้ำตาตลอดการมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้

กุมภาพันธ์ในวัยสิบขวบไม่ได้รู้จักคำว่ารักมากนัก เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่ารักคืออะไร รักเป็นอย่างไร เพราะตั้งแต่ที่เขาเกิดมาจนกระทั่งเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา สิ่งที่เขาเรียกว่าครอบครัว ก็ไม่เคยให้ความรักกับเขาเลยสักครั้ง

พ่อแม่ไม่มีเวลาให้

ปู่กับย่าผลักไล่ไล่ส่งไม่รับเขามาเลี้ยง

ลูกกับป้าก็เอย่ปฎิเสธเช่นเดียวกัน

“กุมภาพันธ์อยู่กับน้ำไหม” ผู้ที่หยิบยื่นที่อยู่อาศัยให้มีเพียงคนเดียวก็คือ ม่านฟ้า น้ำสาวของเขา ซึ่งเขาเองก็ไม่ได้รู้จักหน้าตา นิสัย หรือข้อมูลส่วนตัวเลยสักอย่าง แต่ถึงอย่างนั้น มีน้อย ๆ ของเด็กชายในวัยสิบขวบก็ตัดสินใจยื่นออกไปไขว่คว้ามือข้างนั้นเอาไว้

ชีวิตในวัยเรียนของกุมภาพันธ์ไม่ได้เป็นปัญหามากนัก เขาเรียนดี สอบได้คะแนนท็อปของชั้นเรียนมาโดยตลอด ทุนการศึกษาก็เข้ามาไม่ขาดสาย กีฬาก็เก่ง ได้เหรียญทองในวันกีฬาสีบ่อย ๆ แต่ด้วยหน้าตาที่ไร้อารมณ์ใด ๆ นั้น ทำให้กุมภาพันธ์ต้องโดนครูประจำชั้นเชิญผู้ปกครองมาพบบ่อย ๆ

เพื่อสอบถามว่าเขามีปัญหาอะไรกับคนที่บ้านไหม

“ไม่มีหรอกค่ะ เพียงแต่... พ่อแม่ของเขาไม่ค่อยได้ติดต่อกันนะคะ แกคงจะคิดถึง” ม่านฟ้าเอ่ยเสียงเบา อันที่จริงเธอเองก็ไม่ค่อยมีเวลาให้หลานชายเหมือนกัน แต่ถึงจะบอกว่ามีเวลาให้ในวันหยุดบ้าง กุมภาก็ไม่เคยปรึกษาหรือขอให้พาไปเที่ยวที่นั่นที่นี่ หรืออยากให้ซื้ออะไรให้แบบที่เด็กคนอื่น ๆ เขากำลังเล่นสักครั้ง

กลับมาถึงบ้านก็นั่งทำการบ้านที่ห้องนั่งเล่น สามทุ่มก็เดินขึ้นห้องนอน หกโมงเช้าตื่นนอนเพื่อเตรียมตัวไปเรียน เป็นแบบนี้เสมอ ๆ

“น้ำต้องกลับไปทำงานแล้ว เดี่ยวตอนเย็นน้ำมารับกุนนะ” ม่านฟ้าย่อตัวนั่งยองเพื่อให้สายตาอยู่ในระดับเดียวกับเด็กชาย เธอส่งยิ้มให้เมื่อกุนภายกหน้ารับนิ่ง ๆ ก่อนจะเดินลงจากตึกเพื่อไปสตาร์ตรถยนต์

ระหว่างพักเที่ยง ซึ่งเป็นเวลาเล่นสนของเด็กวัยประมาณนี้ เด็กชายที่สนิทกับกุนภายพยายามลากเขาออกไปเล่นที่ลานหน้าเสาธงให้ได้ ซึ่งเจ้าตัวก็ขี้เกียจเอ่ยปากปฏิเสธ ทำเพียงแค่อยกหน้าส่ง ๆ แล้วเดินตามหลังไป

กินอิ่มแล้วก็ไปวิ่งเนี่ยนะ ได้อ้วกกันพอดี

นั่นคือสิ่งที่เจ้าตัวคิดจะพูดในตอนแรก แต่ขึ้นพูดออกไปมีหวังพวกนั้นได้เลิกคบกับเขากันพอดี

“เฮ้อ...”

“...”

จังหวะที่เด็กชายกำลังเดินไปลงบันได สายตาก็พลันไปเห็นใครบางคนที่นั่งคุ้ยคู้อยู่ที่
ระเบียงหน้าห้องเรียนป.4/1 ได้เข้ามาแว่ว ๆ ว่ามีนักเรียนย้ายมาใหม่ช่วงกลางเทอมพอดี สงสัย
จะเป็นคนนี้หรือเปล่านะ

“กุมภา ไปเร็ว!” เพื่อนในกลุ่มเขาหันมาเรียกเสียงใส ตามจริงแล้ว ถ้าเป็นสถานการณ์
ปกติ กุมภาจะไม่เหลียวแลเลยสักนิดว่าอีกฝ่ายจะมีเรื่องทุกข์ใจอะไรถึงได้มานั่งโดดเดี่ยวอยู่แบบนี้

“อีก...”

แต่พอได้ยินเสียงคล้ายกำลังสะอื้น

“ไปกันก่อนเลย”

เจ้าตัวก็หันไปบอกเพื่อนแล้วสาวเท้าเดินเข้าไปหาเด็กชายคนนั้นทันที

มันเป็นเรื่องที่โคตรตลกเลย เพราะทันทีที่อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองกุมภาแบบงง ๆ
พร้อมกับอ้าปากค้าง ดวงตาของเด็กชายก็พลันไปเห็นผักสีเขียวติดอยู่ที่พื้นหน้าเต็มตา อันที่จริง
กุมภาก็เกือบจะหลุดขาแล้วละ แต่ก็ฮึดไว้ได้ หยิบไม้จิ้มฟันที่มักจะพกติดตัวเสมอออกมาให้ใช้
แล้วนั่งลงข้าง ๆ

“เรากุมภา ป.4/4”

“ระ...เราชื่อพฤษภา ป.4/1”

“...”

น้ำเสียงที่หวานใสแฝงไปด้วยความเคอะเขิน บวกกับอากัปกิริยาต่าง ๆ ที่พฤษภา
แสดงออกมานั้นมันช่างเก๋ ๆ กัง ๆ จนกุมภาไม่อาจจะสายตาไปทางอื่นได้แบบที่เขาทำกับทุกคน

“เอ่อ... กุมภา...?” เด็กชายพฤกษ์ตัวน้อยเอ่ยเรียกเขาอีกครั้งเมื่อเห็นว่าเจ้าตัวนึ่งไป

คนถูกเรียกยืนขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นว่าใกล้ถึงเวลาเรียนแล้ว เขาหันตัวกลับมาหาเด็กชายพฤกษ์ก่อนจะยื่นมือมาตรงหน้า

“มาเป็นเพื่อนกันไหม”

“เพื่อนหรือ...”

ดวงตากกลมโตของพฤกษ์เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย

ไม่ใช่เพราะประโยคขอเป็นเพื่อนที่แสนจะกะทันหัน

ไม่ใช่เพราะท่าทางที่ดูวางมาดไม่สมกับเด็กวัยสิบขวบ

“เวลาพักกลางวันของเรา เรายกให้พฤกษ์หมดเลย”

แต่เป็นรอยยิ้มอันแสนสดใสของกุมภาต่างหาก

“กูชอบมึง! คนทั้งโลกเขารู้กันหมดแล้วว่ากูคิดยังไงกับมึง! มีแต่มึงนี่แหละที่เม่งควาย
ไม่รู้ว่ากูชอบมึงอะ!!!”

กุมภาผู้ไม่เคยรู้จักกับคำว่ารักมากนัก กำลังโดนสิ่งที่เขาไม่รู้จักเล่นงานเข้าที่หัวใจ
เต็มเปา

พฤกษ์ออกไปแล้ว ออกไปโดยที่เขาเร่งเอาไว้ไม่ได้ ทำได้เพียงยื่นมือไปไขว่คว้าอากาศ
ก็เท่านั้น

“กูบอกเลยนะไอ้กุ่ม เรื่องมึงกับไอ้พฤกษ์ กูช่วยเหมือนแต่ก่อนไม่ได้ มันเป็นปัญหาของพวกมึง”

“...กูไม่เข้าใจตัวเองวะ” กุ่มภาไม่ได้จะกวนใครแต่อย่างใด เขารู้สึกแบบนั้นจริง ๆ เขาไม่เข้าใจว่าทำไมพฤกษ์ถึงโกรธเขามากขนาดนั้น แล้วก็เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงได้เสียใจด้วย

ตอนที่พฤกษ์วิ่งออกไป ทำไมตัวเองถึงได้อยากร้องไห้มากขนาดนี้

“มึงต้องแยกให้ออกนะไอ้กุ่ม ว่ามึงรู้สึกกับไอ้พฤกษ์แบบไหน ระหว่างความรักกับความผูกพัน” เพื่อนสนิทว่าแขนกุ่มภาเอาไว้เมื่อเห็นว่ากุ่มภาไม่สู้ดีนัก เขารู้ดีว่ากุ่มภาคมักจะเป็นคนที่มีความรู้สึกนึกคิดซ้ำกว่าคนอื่น การที่อยู่กับพฤกษ์มานานกว่าสิบสองปีก็ทำให้มึงกรเข้าใจได้ว่าระหว่างความรักกับความผูกพันมันมีเส้นบาง ๆ กันอยู่

“แล้วกูจะบอกพวกมึงไว้ตรงนี้เลยนะ ไอ้มิน ไอ้ปิง ไอ้รัน เรื่องในวันนี้พวกมึงมีสิทธิ์ที่จะพูดหรือนินทาอย่างก็ได้ กูไม่ห้าม แต่ถ้ามึงบิดเบือนความจริงหรือพูดให้เพื่อนกูเสียหายเมื่อไหร่ มึงรอรับตีนกูได้เลย” มึงกรเอ่ยพลางปรายสายตามองหน้าเพื่อนคนที่เขาเอ่ยชื่อทีละคน ไอ้ฝุ่นเขาไม่หวั่นหรือ เพราะมันสนิทกับไอ้กุ่มมากรองจากเขา แล้วก็ไว้ใจได้ ไม่เหมือนกับเพื่อนคนอื่นที่เพิ่งมาทำงานด้วยกัน

ที่มึงกรพูดนั้นไม่ได้เป็นการเตือนหรือการขู่เลย ทั้งคณะนิเทศฯ และคณะอื่นที่เคยมีเรื่องกับมึงกรหรือกลุ่มเขาที่ถูกเรียกว่า *ตัวอันตรายคณะนิเทศฯ* ต่างรู้กันดีว่าสิ่งที่พวกเขาพูดไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม สามคนนั้นจะทำแบบที่พูดจริง ๆ มีคนจำนวนไม่น้อยที่เคยอยากลองดี หาวว่าพวกเขาพูดโป้ปดต่างก็เจอดีกันมาแล้ว ล่าสุดไปนอนให้น้ำเกลืออยู่ที่โรงพยาบาลอยู่ 4-5 คน

“กูไม่พูดอะไรหรอก” ปิงที่ยืนฟังเงียบ ๆ อยู่เนานก็พูดขึ้นเสียงเบา ถึงแม้ว่าจะตกใจกับเหตุการณ์เมื่อครู่ แต่ก็พอเข้าใจได้ว่าทำไมพฤกษ์ถึงได้เป็นแบบนั้น